

APRIL 1982

de

VERSCIJNT MAANDELIJKS

EGHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

IERLAND

VERSCHEURD DOOR VREES EN HAAT

de ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

15e jaargang No. 4

april 1982

ARTIKELEN

Poolse crisis: begin van het einde van de NATO	3
Hoe de V.S. een nucleaire oorlog kunnen voorkomen . . . nu!	7
„Wat aarzelt gij nog?“	11
Ierland: Verscheurd door vrees en haat	14
De strijd der seksen maakt slechts slachtoffers	17
Waarom Christus stierf en uit de dood opstond!	19
Waarom pasen wordt gevierd	23

RUBRIEKEN

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
-----------------------------------	---

BIJ ONZE OMSLAG

Een artistieke weergave van de tragedie van Ierland. In de aan stukken gescheurde brandende vlag ziet men het tragische gezicht van een jongere die al vanaf zeer jeugdige leeftijd is gedwongen te leven volgens de weg van angst en haat.

Illustratie door Ren Wicks

Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor *The Plain Truth* schrijft naar:

• Europa, India, Afrika: P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., Engeland WD6 1LU

- Verenigde Staten: 300 W. Green Street, Pasadena California 91123
- Canada: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- Australië en Zuidoost-Azië: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia
- Nieuw-Zeeland: P.O. Box 2709, Auckland 1
- Zuid-Afrika: P.O. Box 1060, Johannesburg
- Filippijnen: P.O. Box 1111, M.C.C., Makati, Metro Manila 3117
- Latijns-Amerika: P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico
- Caribisch gebied: P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerkers zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek.: No. 000-0157667-42 N + ; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen, No. 721 5205043 14. **Nederland:** Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

Het Engelstalige moedertijdschrift *The Plain Truth* wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, Pasadena, Californië. De Nederlandse editie wordt uitgegeven te St. Albans, Engeland. © 1982 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden. PRINTED IN ENGLAND BY AMBASSADOR PRESS, ST. ALBANS

Oprichter en algemeen hoofdredacteur:

HERBERT W. ARMSTRONG

Hoofdredacteur:

Herman L. Hoeh

Eindredactie en vormgeving:

Dexter H. Faulkner

Adjunct-hoofdredacteur:

Raymond F. McNair

Nieuwsbureau:

Gene H. Hogberg

Redacteurs:

Jeff Calkins, Roderick C. Meredith, Donald D. Schroeder, John R. Schroeder, Michael A. Snyder, Clayton Steep, Keith Stump

Assistent-redacteurs:

Sheila Graham, Norman L. Shoaf

Vaste medewerkers:

Dibar Apartian, Robert Boraker, John Halford, Sidney M. Hegvold, Kenneth C. Herrmann, Harold Jackson, Rod Matthews, Leroy Neff, Richard Paige, Richard J. Rice, Richard H. Sediack

Kopijredacteur:

Peter Moore

Redactie-assistenten:

Charlene Bentley, Debbie Burbach, Ann Hays, Werner Jebens, Craig Millar, Jeremy Rapson, Janice Roemer, Tony Styer, Dan Taylor, Ron Toth, Jeff Zhorne

Vormgeving:

Randall Cole, Matthew Faulkner, Phil Gray, Greg Sandilands, Minette Smith

Coördinator vormgeving:

Greg S. Smith

Fotoarchief:

Hal Finch, Veronica Taylor

Fotoredactie:

Hoofd fotografische verzorging: Warren Watson; *Medewerkers:* Charles Buschmann, Donna Hayworth, Alfred Hennig, Sylvia Owen, Roland Rees, Scott Smith, Kim Stone

Uitgeverij:

Hoofd productie: Roger G. Lipross; *Distributie:* Boyd Leeson; *Productie:* Ron Taylor; *Coördinator internationale edities:* Val Brown; *Distributie losse nummers:* John LaBissoniere

Financieel beleid:

Leroy Neff

Internationale edities:

Duits: John B. Karlson; *Engels:* John R. Schroeder; *Frans:* Dibar Apartian; *Nederlands:* Bram de Bree; *Spaans:* Don Walls

Kantoren:

Auckland, Nieuw-Zeeland: Peter Nathan; *Bonn, West-Duitsland:* Frank Schnee; *Burleigh Heads, Australië:* Robert Morton; *Genève, Zwitserland:* Bernard Andrist; *Johannesburg, Zuid-Afrika:* Roy McCarthy; *Manila, Filippijnen:* Guy Ames; *Mexico City, Mexico:* Thomas Turk; *San Juan, Puerto Rico:* Stan Bass; *Borehamwood, Engeland:* Frank Brown; *Utrecht, Nederland:* Bram de Bree; *Vancouver, B.C., Canada:* Colin Adair

Persoonlijk van...

Waarom de kerken onderling verdeeld zijn

Waarom zijn de kerken onderling verdeeld? Hebben ze gefaald? Kennen wij eigenlijk wel het ware *doel* — de goddelijke *opdracht* — van de Kerk die door Jezus Christus werd opgericht?

Was het de bedoeling van Jezus Christus dat *zijn* Kerk verdeeld zou worden?

Heeft Jezus Christus *zijn* Kerk de opdracht gegeven om actief te zijn in de regeringen, de maatschappij, in de handel en de industrie van deze wereld, om van deze wereld een betere wereld te maken?

Is het de goddelijke opdracht van de Kerk van God deze wereld te verbeteren? Zo ja, dan heeft zij ontstellend gefaald.

Moet u zich bij een kerk aansluiten — en zo ja, bij welke?

Waar is de oorspronkelijke *ware* Kerk die door Jezus Christus werd gesticht? Dit is de vraag die mij in 1926 en 1927 maar niet wilde loslaten. Ik was aangaande een bepaald punt van Gods wet in de Bijbel uitgedaagd en ik had mij vertoerd in een intensieve, bijna dag en nacht durende studie van de Bijbel gestort.

Mijn vrouw was begonnen zich in te laten met een leer die volgens haar uit de Bijbel kwam — een leer en een praktijk die falikant tegengesteld is aan die der kerken. Op dit bepaalde punt schenen alle kerken in overeenstemming met elkaar — behalve dan een die ik als fanatiek had gebrandmerkt.

Inderdaad, ik was vertoerd en verontwaardigd! Mijn vrouw liet zich in met godsdienstfanatisme! Welke reclameman zou dát nu kunnen tolereren? En ze zei ook nog dat het in de Bijbel stond.

„Luister nu eens!” riep ik uit, „je gaat me toch niet vertellen dat al die kerken verkeerd zijn!” Ik was er namelijk vast van overtuigd dat die kerken — in elk geval de protestantse — de kerken van Christus waren en gegrondvest op de Bijbel!

Hebt u dat ook niet altijd geloofd?

Ik werd er dus toe aangezet de Bijbel eens op te slaan. Ik zou mijn vrouw wel even bewijzen dat „al die

kerken niet verkeerd kunnen zijn”. Om het „fanatisme” van mijn vrouw te weerleggen zocht ik tot het uiterste gedreven naar bijbels bewijsmateriaal. Maar ik kon het niet vinden. Wat ik wél vond bracht me totaal uit mijn evenwicht!

Ik was opgevoed in een klein, maar tamelijk oud en gerespecteerd protestants kerkgenootschap. De gebruikelijke leer van de onsterfelijkheid der ziel, van het naar de hemel of de hel gaan na de dood, en het idee dat ik „behouden” was vanaf mijn geboorte, aangezien ik een „geboorterechtlid” van de kerk was, dit alles had ik klakkeloos als waar geaccepteerd.

Toen ik evenwel Romeinen 6:23 las, staarde ik geschokt en ongelovig naar dat vers in mijn bijbel! Er stond: „Want het loon, dat de zonde geeft, is de *dood*, maar de genade, die God *schenkt*, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Here.” Ik had altijd geloofd dat het loon van de *zonde* precies het *tegenovergestelde van de dood* was. Mij was geleerd dat we als straf voor de *zonde* *eeuwig leven* kregen — in het hellevuur! Dit vers zegt dat eeuwig leven iets is dat we alleen als een *gift van God* kunnen krijgen.

Ik begreep het niet meer. *We hebben* al eeuwig leven, veronderstelde ik, we zijn immers onsterfelijke zielen! Ik begon in te zien dat veel protestanten dat vers *interpreteren*, dwz. zij leggen er een andere betekenis in. Zij *veranderen* de betekenis van de woorden. Zij stellen een nieuwe definitie van het woord „dood” samen. Zij definiëren „dood” als „van God afgescheiden”. Ik las dit vers nog eens. Aan de ene kant krijgen we de dood wegens de zonde. Aan de andere kant is er het tegenovergestelde van die straf, namelijk het eeuwige leven. Dat was duidelijk: als het eeuwige leven precies het tegenovergestelde van de dood is, dan kan de dood geen eeuwig leven betekenen.

Ik raakte in verwarring! Mijn hoofd begon te tollen!

Maar daar stond het, in duidelijke taal. Vervolgens las ik dat zielen kunnen *sterven*! „De ziel die zondigt, die zal sterven” (Ezech. 18:4, 20). Toen las ik Jezus’ woorden dat zielen kunnen worden *vernietigd*!

„... weest veeleer bevreesd voor Hem, die beide, ziel en lichaam, kan verderven in de hel” (Matth. 10:28).

Het begon ernaar uit te zien dat sommige kerken toch ongelijk hadden! Maar heeft Jezus Christus zijn Kerk dan niet opgericht? Welzeker, en ik las dat de poorten van het graf haar nooit zouden kunnen overweldigen — deze Kerk zou altijd bestaan — zij zou niet worden vernietigd! Ik las dat Jezus Christus zei dat Hij haar nooit in de steek zou laten. Ik las dat Hij er het levende *Hoofd* van is. Jezus Christus stond uit het graf op. *Hij is nog altijd in leven!*

Waar was dan die Kerk die Hij leidde en gebruikte?

Ik stond perplex. Maar ik bleef doorzoeken en studeren.

Ik vond de tekst die zei dat Jezus Christus was gekomen om het *Werk van God* te doen. Hij was gekomen om de mensheid het evangelie van God te brengen. Toen zei Hij dat Hij uit zichzelf — als mens — door zijn eigen menselijke kracht, niets kon doen; Hij was volkomen machteloos, uit zichzelf, voor deze goddelijke, geestelijke opdracht. De Vader die in Hem woonde — door de kracht van zijn heilige Geest — deed het werk.

In werkelijkheid was het dus God die alles deed, door zijn heilige Geest, en met gebruikmaking van het menselijke lichaam van Jezus als zijn instrument. God verrichtte zijn Werk van het openbaren van zijn boodschap door middel van het individuele menselijke lichaam van Jezus Christus.

Ik las dat Gods ware Kerk ook „het lichaam van Christus” wordt genoemd (1 Kor. 12:27, 13; Rom. 12:5). Maar hoe kon de Kerk nu het Lichaam van Christus zijn? Ik zocht verder, studeerde verder. Gods Woord maakte de waarheid duidelijk. God *begon* zijn evangeliewerk — het verkondigen van het evangelie (goede nieuws) van zijn Koninkrijk — door middel van het individuele menselijke lichaam van Jezus. Na zijn opstanding evenwel zond Jezus op de Pinksterdag van het jaar 31 n. Chr. en verder daarna steeds dezelfde heilige Geest in het *collectieve* lichaam van de leden van Gods Kerk.

De Kerk is derhalve het collectieve lichaam dat Christus als zijn instrument gebruikt om Gods Werk voort te zetten. Jezus Christus is het Hoofd ervan en Hij leidt het vanuit de hemel!

Hoe komt iemand in dit ene lichaam? Door het ontvangen van Gods

Geest. „Want door één Geest zijn wij allen tot *één lichaam* gedoopt [ondergedompeld]”. Dopen is onderdompelen — indopen. Het is Gods heilige Geest die iemand in de enige ware Kerk plaatst.

Maar er zijn toch *vele* kerken? Nee, overal in het Nieuwe Testament is er sprake van slechts één Lichaam — één Kerk. Christus is niet verdeeld (1 Kor. 1:13). Er is één enkele ware Kerk. Allen daarin zijn „eenstemmig” (1 Kor. 1:10) en er zijn geen scheuringen!

Wat is nu de goddelijke opdracht van die Kerk? Wat is haar doel? Het antwoord is: het doen van het Werk van

De Kerk is derhalve
het collectieve
lichaam dat Christus
als zijn instrument
gebruikt om Gods
Werk voort te
zetten.
Jezus Christus
is het Hoofd
ervan en Hij leidt
het vanuit de hemel!

God. Jezus begon daarmee en het wordt nu voortgezet door middel van zijn Kerk. Maar wat begon Jezus?

Dat vertelt Markus ons: „Begin van het Evangelie van Jezus Christus” (Markus 1:1). Vervolgens vertelt Markus vanaf vers 2 hoe Johannes de Doper de weg voor Hem voorbereidde. Vervolgens zegt Markus over het begin van het werk van Christus: „En nadat Johannes was overgeleverd, ging Jezus naar Galilea . . .” — om wat te doen? „. . . om het evangelie Gods te prediken, en Hij zeide: De tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods is nabijgekomen. *Bekeert u en gelooft het evangelie*” (Markus 1:14-15).

Jezus gebod zijn toehoorders twee dingen te doen: 1) zich te bekeren, en

2) te geloven. Maar wat moesten ze geloven? Jezus! Zijn boodschap — zijn evangelie. U moet dat evangelie, dat goede nieuws van het Koninkrijk van God geloven om behouden te worden. Jezus heeft dat gezegd.

Het *Koninkrijk* van God is de *regering* van God. Het is tevens het goddelijke *gezin* van God waarin we geboren kunnen worden. Het is het gezin (de familie) dat het hele universum bestuurt. U moet zich bekeren — waarvan? Van uw opstand tegen deze regering van God. God regeert door zijn *Wet*, samengevat in de Tien Geboden. Sommigen zeggen misschien dat we ons moeten bekeren van de *zonde*. Jazeker, want zonde *is* de overtreding van de wet (1 Joh. 3:4). Bekering betekent onvoorwaardelijke overgave aan de regering van God — zich over te geven aan God om Hem volgens zijn wetten uw leven te laten besturen — het betekent te leven volgens ieder woord in de Bijbel (Matth. 4:4).

Wat is nu de goddelijke opdracht van Gods ware Kerk? Jezus droeg zijn Kerk op: „Gaaf heen in de gehele wereld, *verkondigt het evangelie* aan de ganse schepping” (Markus 16:15). Niet zomaar een evangelie. Niet een evangelie over de Persoon van Christus, maar zijn evangelie van het Koninkrijk van God — het evangelie waarvan Hij zei dat we het moeten geloven teneinde bekeerd en behouden te worden.

Mattheus heeft ook zijn grote opdracht vastgelegd: „Gaaf dan henen, maakt af de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en *leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb*. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld” (Matth. 28:19-20). Bij het verkondigen van zijn evangelie moesten zij, heeft Jezus er speciaal bij gezegd, de mensen gehoorzaamheid aan Gods geboden leren.

Jezus gaf een profetie ten behoeve van onze tijd, de tijd vlak voor het einde van deze wereld. Het *teken* van zijn komst en van het einde van deze eeuw is dit: „En *dit* evangelie van het *Koninkrijk* [hetzelfde evangelie dat Hij en de oorspronkelijke apostelen onderwezen] zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis

(Zie verder pagina 26)

Tussen de Verenigde Staten en hun bondgenoten in West-Europa heeft zich een ernstige — misschien wel onoverbrugbare — kloof ontwikkeld met betrekking tot de reacties op de crisis in Polen.

Toen de Poolse regering op 13 december 1981 geweld gebruikte tegen haar binnenlandse critici, werd daarmee een toneel in gereedheid gebracht voor een zeer ernstig meningsverschil binnen de NATO. Wat op het spel staat is de sleutel tot de Westerse defensiestructuur zoals die in 1949 werd opgezet om een verder binnendringen van de Sovjets in Europa tegen te gaan.

Tegengestelde meningen over de Sovjet-dreiging

Sterker dan ooit tevoren bracht de crisis het bestaan van twee fundamenteel uiteenlopende geschilpunten tussen de NATO-mogendheden inzake de Sovjet-Unie aan het licht.

Aan de ene kant heeft Amerika, in het bijzonder de regering Reagan, de neiging de Sovjet-Unie te beschouwen als een slechts op expansie gerichte mogendheid. Zij dient overal ter wereld schaakmat te worden gezet. Volgens deze zienswijze zijn de Sovjets althans achter de schermen actief in alle onrusthaarden ter wereld. En zij spelen een grote rol in het wereldomspannende terrorisme.

Voor de West-Europeanen, die veel dichter bij de Sovjet-Unie wonen, is hun reusachtige communistische buurman eerder een onhandig manoeuvre-rende reus die binnen de grenzen van zijn eigen „rijk” worstelt met moeilijke politieke en economische problemen. Een speciaal probleemgebied wordt gevormd door Polen, dat te kampen heeft met enorme economische moeilijkheden welke zijn marxistisch-geïntendeerde bureaucratie niet weet op te lossen.

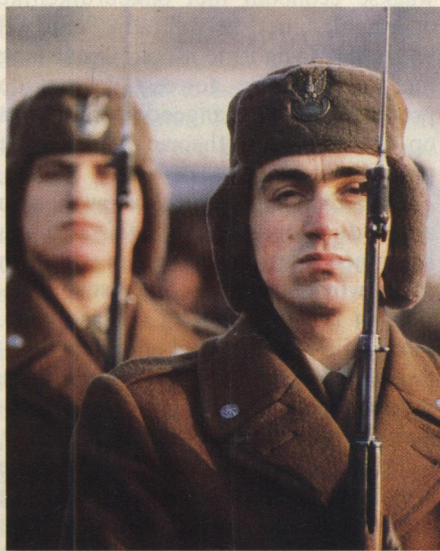
Maar tegelijkertijd hebben de West-Europeanen een gezond respect — in vele gevallen zelfs vrees — voor de Russische *militaire* macht. Naarmate de Sovjet-Unie haar militaire sterkte verder ontplooit, nemen haar politieke druk en invloed op haar Westeuropese burens toe.

april 1982

POOLSE CRISIS: BEGIN VAN HET EINDE VAN DE NATO

door Gene H. Hogberg

1982 dreigt voor de gehele vrije wereld het meest kritieke jaar te worden sedert de Tweede Wereldoorlog.

De Wildenberg — Gamma / Liaison

Kloof Bonn-Washington

Maar vooral dreigt de crisis de Verenigde Staten en West-Duitsland, de twee voornaamste NATO-partners, uiteen te drijven.

In de nasleep van de ingreep in Polen, vaardigde president Ronald Reagan een reeks van eenzijdige Amerikaanse sancties tegen Moskou en tegen het nieuwe militaire bewind in Polen uit. Gezien zijn harde opstelling jegens de Sovjet-politiek is dit wel het minste dat hij voor zijn gevoel kon doen.

Reagans stappen werden in Moskou ten scherpste veroordeeld (als „inmenging in de binnenlandse aangelegenheden van Polen”) en in West-Europa — met uitzondering van Engeland — koeltjes ontvangen.

De kwestie is dat de handel tussen het kapitalistische West-Europa en het communistische Oost-Europa, met inbegrip van de Sovjet-Unie, die sedert de ontspanningspolitiek in de mode kwam, sterk is opgebloeid. Volgens een van de beschikbare bronnen is de handel van Moskou met de kapitalistische wereld van omstreeks 16 miljard gulden in 1970 tot 110 miljard gulden in 1980 gestegen.

De handelsbetrekkingen tussen West-Duitsland — en West-Europa als geheel — en Oost-Europa zijn zevenmaal zo omvangrijk als die tussen de Verenigde Staten en hetzelfde gebied. Het in stand houden van deze commerciële levenslijn wordt in deze tijden van recessie als een politieke noodzaak beschouwd.

Alleen al in West-Duitsland zijn bijna een half miljoen arbeidsplaatsen afhankelijk van de export naar het Oostblok. Zo verkoopt bijv. het grote Mannesman staalconcern bijna 60% van haar buizen aan het Oosten — en dat percentage zal nog stijgen wanneer de reusachtige, bijna 40 miljard gulden omvattende gastransactie tussen de Sovjet-Unie en West-Europa doorgang vindt.

De regering Reagan heeft de medewerking van Amerikaanse firma's aan de voorgenomen 4800 km lange pijpleiding tussen Siberië en West-Europa ingeperkt. Maar zij is er niet in geslaagd haar Europese bondgenoten te bewegen de overeenkomst ongedaan te maken.

Volgens een handelsdeskundige van de Amerikaanse regering werpt het project „een energiestrop rond de

Voor de Westeuropeanen is hun reusachtige communistische buurman eerder een onhandig manoeuvrerende reus die worstelt met moeilijke politieke en economische problemen.

economieën van West-Europa die geleidelijk kan worden aangehaald wanneer de USSR meer greep probeert te krijgen op de energiereserves van de wereld”.

„We hebben dat gas nu eenmaal nodig” luidt het openhartige commentaar van een Franse autoriteit.

Crisis in het Sovjetblok

Van hun kant zullen de Sovjets hun best doen hun Westeuropese handelspartners aan zich te blijven binden. Zonder voortgezette handel, financiering en technologie-overdracht van de kapitalistische wereld, worden de USSR en haar COMECON-partners in het Oostblok met een buitengewoon somber economisch toekomstbeeld — en misschien zelfs wel met een ineenstorting — in de tweede helft van de jaren '80 geconfronteerd.

Onlangs erkende een Tsjechoslowaakse econoom met ongebruikelijke openheid: „het is duidelijk dat wij onder het socialisme nu al 30 jaar lang niet in staat zijn geweest de met de produktie samenhangende problemen op te lossen, in theorie noch in de praktijk.”

Oost-Duitsland, Tsjechoslowakije en zelfs de Sovjet-Unie zelf zijn nu begonnen met het invoeren van een meer winstgevende economische politiek, in het bijzonder in de landbouw. Hongarije is al een heel eind opgeschoten met zijn eigen, ten dele weer op de particuliere eigendom gestoelde, „goulash-communisme”.

Daar staat tegenover dat er na de ervaring met de vakbondsbeweging Solidariteit in Polen een duidelijke grens is gesteld aan de mate waarin de

autoriteiten in de Sovjet-sfeer een gedecentraliseerd bewind zullen toestaan. En daarom dient de economische deur naar het Westen open te blijven.

Volgens sommige invloedrijke Amerikanen is het nu de tijd om munt te slaan uit de ophanden zijnde economische crisis in de communistische wereld. De tijd is rijp, aldus beweren zij, om ofwel een einde te maken aan de handel en de hulpverlening, ofwel in ruil voor de voortzetting ervan politieke concessies af te dwingen.

Maar de Westeuropeanen zijn hier toe over het algemeen niet bereid. Zij wensen de stabiliteit in Europa niet te verstoren, zelfs al is die stabiliteit het resultaat van het feit dat Europa verdeeld is in twee invloedssferen van supermogendheden.

„De Amerikanen”, aldus een Amerikaanse waarnemer, „juichen het nieuws van de Poolse weerstand tegen de staat van beleg toe. Maar de Europeanen maakt het alleen maar zenuwachtig. Zij prefereren een Pools boven een Russisch leger in Polen.”

„Ondankbaar Europa” afstoten?

De opbloeiende Atlantische crisis is veel ernstiger dan oppervlakkige verschillen van inzicht tussen de NATO-partners met betrekking tot de handel met de Oostbloklanden. Diep daaronder is zich aan beide kanten van de oceaan iets bijzonder ernstigs aan het ontwikkelen.

De zomer van 1981 was in heel West-Europa getuige van grootscheepse demonstraties tegen het voornemen om de Europese strijdkrachten van de NATO in 1983 met nieuwe kernwapens van Amerikaanse makelij uit te rusten.

Op de achtergrond van de demonstraties klonk een duidelijke toon van anti-Amerikanisme. De Verenigde Staten werden afgeschilderd als de voornaamste bedreiging van de wereldvrede.

Op massabijeenkomsten in West-Duitsland eisten sprekers het einde van de „meester-slaaf”-verhouding tot de Verenigde Staten, en pleitten in plaats daarvan voor een „alternatieve veiligheidspolitiek” — dwz. een geneutraliseerd Duitsland tussen Oost en West.

Enquêtes inzake de publieke opinie in West-Duitsland hebben ontstellende opvattingen onder de jeugd van het land aan het licht gebracht. Zesenvijftig procent van de 16- tot 29-jarigen die bij een der enquêtes werden onder-

vraagd, bleek bijvoorbeeld tot elke prijs oorlog te willen voorkomen, zelfs als dat zou betekenen dat de Sovjet-Unie West-Europa in bezit zou nemen.

De toenemende aanvaarding van het „beter rood dan dood”-concept in Europa heeft in Amerika een gevaarlijke „los van Europa” tegenfilosofie uitgelokt. Het afgelopen jaar getuigden de commentaarpagina's van vooraanstaande Amerikaanse dagbladen en nieuwsweekbladen van de voornaamste opvattingen over dit thema.

„Het Europese neutralisme vormt de voedingsbodem voor een toenemend Amerikaans unilateralisme”, schreef columnist William Pfaff, een in Parijs levende Amerikaan. „Ineenstorting van het bondgenootschap is niet langer ondenkbaar.”

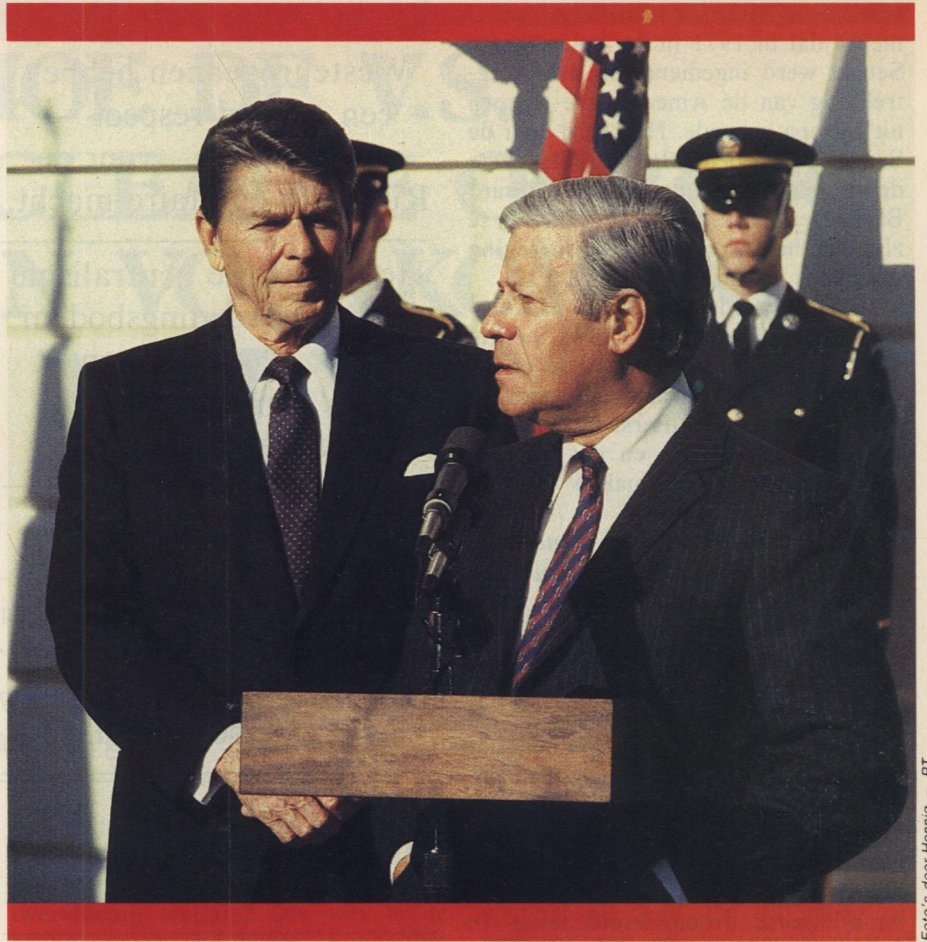
„De actueelste crisis is de ophanden zijnde crisis van de NATO”, schreef Irving Kristol in de *Wall Street Journal*. „Het is geen windvlaag. Het is een vloedgolf, die alles zal wegvagen en de NATO als een puinhoop zal achterlaten.”

„Het bondgenootschap staat op een keerpunt”, verklaarde een andere vooraanstaande Amerikaanse columnist, Joseph Kraft. „Zelfs zij die de NATO boven alles stellen, moeten zich nu afvragen of het niet beter voor de Verenigde Staten en voor Europa zou zijn om uit elkaar te drijven.”

Aanvaard het onvermijdelijke, luidt weer een ander advies in de *Wall Street Journal*, ditmaal van de hand van een Amerikaans zakenman die betrekkingen onderhoudt met Azië. „Het wordt tijd dat de Verenigde Staten hun banden met de NATO verbreken”, schreef deze auteur, die voorts als zijn mening uitsprak dat verovering van West-Europa door de Sovjets (na de veronderstelde terugtrekking van Amerikaanse troepen), noch „Finlandisering” van het Europese continent „enig strategisch verschil zouden maken voor de Verenigde Staten”, maar slechts „tot een nieuwe lastenverzwaring voor de Sovjet-Unie zouden leiden”.

De schrijver was van mening dat de Verenigde Staten er goed aan zouden doen zich af te wenden van hun speciale betrekkingen met Europa, om zich in plaats daarvan op Azië te richten, „waar het reusachtige bekken van de Stille Oceaan voor de andere kust van Amerika ligt”. In vergelijking met de 1½ tot 2 miljard mensen die in dit gebied wonen, zei hij, „lijkt Europa maar een povere zaak”.

april 1982

Foto's door Hennig — PT

Amerika heeft de neiging de Sovjet-Unie te beschouwen als een slechts op expansie gerichte mogendheid. Zij dient overal ter wereld schaakmat te worden gezet.

Verandering: toespelingen en bedreigingen

Aan beide zijden van de Atlantische Oceaan, „maar in het bijzonder in de Verenigde Staten”, aldus Mortan M. Kondrake in weer een ander *Journal* artikel, „zijn wij bezig ons naar de verbreking van het bondgenootschap toe te praten... met voorbijgaan aan de vitale belangen die wij gemeenschappelijk hebben”.

„Wat zijn oorsprong vond op het internationale conferentie-circuit,” schreef Kondrake, die ook fungerend hoofdredacteur is van het tijdschrift *New Republic*, „heeft zich nu een weg gebaad naar de hoofdredactionele- en commentaarpagina's, en zet zich mischien weldra in een beleidslijn om. Van waarschuwingen voor de zwakke

plekken in het bondgenootschap zijn wij nu aangeland bij openlijke oproepen om de Verenigde Staten uit de NATO terug te trekken.”

Inderdaad hoort men toespelingen op een beleidswijziging op regeringsniveau.

Arthur Burns, de Amerikaanse ambassadeur in West-Duitsland, zei onlangs dat „het kernwapendebat bezig is een slag om de ziel van Europa te worden”. Amerikaanse troepen, zo vervolgde hij „zullen hier niet blijven als ze niet meer welkom zijn”.

Ook haalde Burns de voormalige senator en huidige Amerikaanse gezant in Japan, Mike Mansfield aan. Deze zou hebben gezegd dat Amerika's toekomst in de Pacific ligt en niet in de Atlantische Oceaan.

Interessant genoeg is Mansfield de

auteur van het „Mansfield Amendement” dat in 1971 in de Amerikaanse Senaat werd ingediend, en dat terugtrekking van de Amerikaanse troepen uit Europa beoogde. Het werd door de Senaat verworpen. Maar de leider van de meerderheid in de Senaat, Howard Baker, verklaart nu er niet zeker van te zijn dat het voorstel bij herindiening geen kans zou maken.

In een hoofdreactioneel jaarcommentaar op 31 december 1981 merkte de Londense *Times* op dat de critici van het bondgenootschap aan weerszijden van de oceaan uiterst kortzichtige standpunten innemen en dat het tijd wordt „zich zorgen te maken” over de toekomst van de NATO.

Europa, zo bracht *The Times* zijn lezers in herinnering, heeft de militaire macht van de Verenigde Staten nodig voor de verdediging van zijn grondgebied en voor de bescherming van zijn onmisbare economische verbindingslijnen in de wereld.

Maar ook is het waar, aldus het hoofdartikel in *The Times*, dat die „Amerikanen die spelen met de gedachte de decadente en ondankbare Europeanen aan hun lot over te laten, bezig zijn zich in een stokoude Amerikaanse droomwereld terug te trekken. *De Verenigde Staten zouden zich nooit kunnen veroorloven een zo rijk en strategisch kwetsbaar gebied als Europa af te laten glijden naar een Sovjet-hegemonie*”.

Waar wij op het ogenblik getuigen van zijn, is van het volledig openbloeien van de generatiekloof aan beide zijden van de Atlantische Oceaan. Aan de oostkust zijn de jeugdige Europeanen zich niet bewust van het belang van de huidige Amerikaanse inzet voor hun vrijheid en hun veiligheid. Aan de westkust is een „nieuwe lichting” Amerikaanse wetgevers volwassen geworden zonder zich te realiseren hoe onmisbaar een vrij verenigd Europa is voor de overlevingskansen van Amerika zelf.

De tegenwoordige generatie ziet tevens het feit over het hoofd dat zonder de NATO het eeuwenoude „Duitse vraagstuk” in het hart van Europa eens te meer aan de oppervlakte zou komen.

Toen de Westduitsers lid van de NATO werden zagen zij af van een eigen nationaal leger en plaatsten de *Bundeswehr* onder bevel van de NATO, wat wil zeggen in laatste instantie onder bevel van de VS. De

West-Europeanen hebben een gezond respect — veelal vrees — voor de Russische militaire macht.

Het Europese neutralisme vormt de voedingsbodem voor een toenemend Amerikaans unilateralisme.

In dit beslissende decennium van de jaren '80 wordt het toneel in gereedheid gebracht voor een door crises beheerste Westerse wereld.

De actueelste crisis is de ophanden zijnde crisis van de NATO.

Wij zijn getuigen van het volledig openbloeien van de generatiekloof aan beide zijden van de Atlantische Oceaan.

regering in Bonn zwoer bovendien de productie en het in bezit hebben van atoomwapens af in ruil voor bescherming door de Amerikaanse atoomparaplus. Knoeien met deze overeenkomst is zoveel als het openen van een potentiële doos van Pandora.

Welke kant op, Europa?

In dit beslissende decennium van de jaren '80 wordt het toneel in gereedheid gebracht voor een door crises beheerste Westerse wereld — in het bijzonder West-Europa.

De dreiging van een Amerikaanse militaire terugtrekking uit het continent zou in 1983 tot werkelijkheid kunnen worden als de Europese regeringen — bezwijkend onder de druk van de publieke opinie — niet toestaan dat de nieuwe generatie NATO kernra-

ketten op Europese bodem wordt opgesteld.

Als dit gebeurt, gelooft men nu dat de Verenigde Staten er de voorkeur aan geven hun 300.000 man aan troepen en van hen afhankelijke personen terug te trekken dan ze als onvoldoende beschermde gijzelaars bloot te stellen aan de voortdurend verder toenemende militaire macht van de Sovjets.

Op zijn beurt zou West-Europa door intense politieke druk van de Sovjets geneutraliseerd worden. Het tegenwoordig daarvoor gebruikte woord luidt „Finlandisering”. De toekomst is dan ook *ofwel* een door compromissen afgedwongen neutraliteit die uiteindelijk tot Sovjet-overheersing moet leiden, *ofwel het ontwaken van West-Europa voor het spookbeeld van een zelfstandige derde kernmacht op zijn grondgebied*.

De bijbelse profetie wijst duidelijk op het laatste alternatief!

De profetie voorzegt dat er nog een laatste eindtijd-restauratie van het Romeinse Rijk op komst is. Het zal zijn samengesteld uit de „tien hoornen” — waarmede tien naties of regerende eenheden bedoeld zijn (Openb. 17:12).

Dit herrezen Romeinse Rijk zal het tegen de Sovjet-Unie kunnen opnemen — en mogelijk zelfs de vrijmaking van een aantal van haar Europese satellietstaten kunnen eisen in ruil voor een belofte van handelsbetrekkingen en non-agressie.

Een „meeslepend ontwerp” voor Europa

Volgens de bijbelse profetie zal de komende configuratie van Europa bestaan uit een gecombineerde *kerkstaat*. In dit licht is het interessant een weinig bekend voorval op te halen dat zich afgelopen november in het Vaticaan afspeelde.

Meer dan 200 deelnemers uit 20 landen verzamelden zich daar voor een conferentie die zich bezighield met de „gemeenschappelijke christelijke wortels” van de landen van Europa. De bijeenkomst, op touw gezet door paus Johannes Paulus II's oude Universiteit van Lublin in Polen, en door de Lateraanse universiteit in Rome, vertegenwoordigde volgens de Londense *Times* „de eerste poging om op internationale schaal te onderzoeken welk gewicht er dient te worden gehecht aan de opvatting van Oost- en West-Europa als een samenhangend (Zie verder pagina 25)

HOE DE V.S. EEN NUCLEAIRE OORLOG KUNNEN VOORKOMEN... NU!

door Herbert W. Armstrong

Het einde van oorlogen is niet in zicht. Het enige wat we zien is toenemende dreiging. Toch bestaat er voor de V.S. een zekere en veilige weg een nucleaire oorlog te voorkomen, en wel onmiddellijk! Dit artikel vormt het slot van „1982 — Jaar van het geweld?” in het vorige nummer.

Velen vragen zich af: „Als er een God is, waarom laat Hij dan oorlogen toe?”

Zij beweren: „Als God liefde is, zou Hij zeker al dit lijden niet willen. En als God almachtig is, zou Hij oorlogen kunnen voorkomen! Waarom doet Hij dat dan niet?”

Het antwoord is, dat God zeker een einde kan maken aan oorlogen en over enkele jaren zal Hij dat ook doen. Maar, waarom in de toekomst? En waarom heeft Hij ze altijd toegelaten?

Omdat hier op aarde een doel wordt verwezenlijkt! De mens werd hier op aarde geplaatst om een rechtvaardig karakter te ontwikkelen! Dat doel vereist in de mens een vrije wil. Het is absoluut noodzakelijk, dat de mens zowel het recht als de bekwaamheid wordt gegeven om zijn eigen keuze te maken en volgens zijn eigen wil te handelen! Anders kan hij geen karakter ontwikkelen.

Waarom moeten er oorlogen zijn?

Er is een manier, die oorlog voorkomt en tot vrede leidt — een weg naar geluk en welzijn in overvloed voor iedereen!

God stelde voor de mensheid die weg open — en liet de mens kiezen! God ontwierp onverbiddelijke wetten en stelde ze in werking — niet slechts

natuurkundige en scheikundige wetten — maar ook een geestelijke grondwet, die de weg is naar vrede, geluk en overvloedig welzijn! Die wet is de grondoorzaak van vrede. Schending ervan is de oorzaak van oorlog!

Maar een opstandige mensheid, die prat gaat op de verstandelijke verrichtingen van het „intellect” — sluit willens en wetens haar verstand voor de eenvoudige waarheid en laat zich in met een systeem van ingewikkelde en onzinnige dwalingen!

In de grond van de zaak is de menselijke natuur opstandig tegen God en Gods onverbiddelijke wetten (Rom. 8:7).

De Schepper legde de mens de kennis van zijn wet voor — de kennis om oorlogen te vermijden! Maar het toegeven aan de menselijke natuur — ijdelheid, hebzucht, egocentrisme — opstand tegen Gods wet van vrede — dat is de oorzaak van oorlog!

Oorlog nooit nodig geweest

Met betrekking tot oorlog is de grondregel van Gods geestelijke wet het zesde gebod: „Gij zult niet doodslaan.”

Als alle naties dat gebod van God zouden gehoorzamen en de weg van liefde en vrede volgden, zou er geen oorlog zijn!

Maar, zal iemand tegenwerpen, dat is een aardige gemeenplaats — maar het is niet praktisch — het zal niet werken! Elk land, dat dit gebod zou opvolgen zou worden aangevallen en verslagen door een ander land met meer werkelijkheidszin.

Toch zou die handelwijze resultaat hebben! Het is een praktische manier!

De Schepper begrijpt de menselijke natuur beter dan wij.

Denkt u dat de Almachtige Schepper zo onpraktisch is, dat Hij degenen die Hem gehoorzamen, degenen die zijn gezag aanvaarden in de steek laat? Bedenk dit wel! God is oppermachtig! Hij schiep het heelal en Hij regeert oppermachtig over het uitgestrekte heelal. Hij regeert over de wereld — en hoe de mens ook zijn politiek bedrijft, zijn oorlogen voert, zijn eigen regeringsvormen opricht — het gebeurt alleen omdat God dat toestaat!

God is de hoogste Leider!

De voornaamste verantwoordelijkheid van een regering is het beschermen van haar eigen onderdanen! Zie dus nu de feiten onder ogen!

God nam een volk — een geslacht van ongeveer twee miljoen slaven, nakomelingen van Gods vriend Abraham — en bood aan hen op te richten als een natie onder zijn regering!

God zegt tot iedereen — of dit nu

een persoon is of een natie of zelfs alle naties — die zich vrijwillig aan zijn regering wil onderwerpen, hetzelfde — bij Hem is geen aanzien des persoons! Wat Hij tot deze Israëlieten zei, zegt Hij tot allen:

„... indien gij aandachtig naar hem luistert, en alles doet, wat *Ik* zeg, zal *Ik* uw vijanden vijandig bejegenen, en benauwen die u benauwen... en *Ik* zal hen vernietigen” (Ex. 23:22-23).

God beloofde op bovennatuurlijke wijze te strijden tegen elke binnenvallende vijand om de onder zijn regering staande natie te beschermen. Alleen God heeft het recht om de mens het leven te benemen. Hij schiep het menselijk leven. Alle leven behoort Hem toe.

Maar hebt u opgemerkt dat er voorwaarden zijn verbonden aan Gods belofte van goddelijke en bovennatuurlijke bescherming? Het behoort niet tot Gods alomvattende plan om gedurende de eerste zesduizend jaar van 's mensen verblijf op aarde enige natie of enig persoon te dwingen zich onder zijn regering te stellen. Dat is overgelaten aan de vrijwillige keuze van de mens.

Deze bevrijde slaven — de Israëlieten — aanvaardden Gods aanbod en werden zijn volk. Zij stemden toe in het gehoorzamen van Hem en zijn wetten — van zijn regering — en Hij beloofde hen vrede te geven, zolang zij op Hem vertrouwden en Hem gehoorzaamden.

Maar menselijke natuur is menselijke natuur — en feiten zijn feiten.

Menselijke natuur aan het werk

En menselijke natuur hadden de Israëlieten zeker!

Al waren deze Israëlieten door God gezegend en door wonderen bevrijd, ze waren toch opstandig. Na de wonderen die God had verricht bij hun bevrijding uit de Egyptische slavernij, begon dit volk te klagen, te mopperen en te jammeren en God ongehoorzaam te zijn.

Dit volk — 600.000 man, zonder vrouwen en kinderen — kwam bij de Rode Zee. Er waren geen schepen, geen bruggen. De afstand was te groot om te zwemmen. Zij konden niet op het water lopen. Door overmacht werden ze tot stilstand gebracht.

En dan kwam nog binnen gezichtsafstand Farao's leger hen achterna.

Juist hier toonde God dat Hij zijn volk wilde behoeden voor militaire dienst, voor het voeren van oorlog, of het doden van menselijk leven.

Ondanks hun ongelovig klagen bij dit eerste voorbeeld van zijn trouw, was God vastbesloten *deze* strijd voor hen te voeren en hen te redden.

„Maar Mozes zeide tot het volk: Vreest niet, houdt stand, dan zult gij de verlossing des Heren zien, die Hij u heden bereiden zal... *De Here zal voor u strijden, en gij zult stil zijn*” (Ex. 14:13 - 14).

De Israëlieten mochten niet strijden, maar moesten zich afzijdig houden. God zou hun oorlogen voor hen voeren! Zij moesten stil zijn!

Hoe God voor ons strijdt

„Toen strekte Mozes zijn hand uit over de zee en de Here deed de zee de gehele

Er is een manier, die oorlog voorkomt en tot vrede leidt — een weg naar geluk en welzijn in overvloed voor iedereen! God stelde voor de mensheid die weg open — en liet de mens kiezen!

nacht door een sterke oostenwind wegvloeien, maakte haar droog, en de wateren werden gespleten. Zo gingen de Israëlieten in het midden der zee op het droge; terwijl rechts en links de wateren voor hen waren als een muur... Zo verlost de Here op die dag de Israëlieten uit de macht der Egyptenaren... Toen zag Israël, welk een machtige daad de Here tegen Egypte gedaan had...” (Ex. 14:21-22, 30-31).

Na deze wonderbaarlijke bevrijding van onheil — van een oorlog — waarbij een heel leger van een toenmalig grote natie werd vernietigd — murmureerden deze Israëlieten tegen Mozes en Aäron: „... Och, dat wij door de hand des Heren in het land Egypte gestorven waren...” (Ex. 16:3).

Telkens opnieuw stelden zij God op de proef door te zeggen: „Is de Here

in ons midden of niet?” (Ex. 17:7.)

Herhaaldelijk had God het volk op ontzagwekkende en wonderbaarlijke wijze aangetoond dat het zijn bedoeling was hun veldslagen voor hen te leveren. Na al deze overweldigende bewijzen twifelden zij aan Gods trouw, aan zijn macht, zelfs aan zijn bestaan. Zij waren ongehoorzaam en zij gingen de weg van zonde!

Mozes was verbijsterd, zijn zenuwgestel geschokt, zijn geduld bijna uitgeput. Mozes was tenslotte ook een mens!

„Toen riep Mozes luide tot de Here en zeide: Wat moet ik met dit volk doen? Nog een ogenblik en zij gaan mij stenigen!” (Ex. 17:4.)

Op dit kritieke ogenblik trok Amalek met een groot leger tegen de Israëlieten op. Ditmaal gaf God hen de harde les der ervaring. Hij liet hen begaan. God voorkomt niet met geweld dat mensen zondigen.

Mozes, die aan het einde van zijn geduld was trachtte het halsstarrige en opstandige volk te bewegen God te geloven en op Hem te vertrouwen. Hij zei tot Jozua: „Kies ons mannen uit, trek uit, strijd tegen Amalek” (Ex. 17:9).

Het was voor de Israëlieten helemaal niet nodig zich te bewapenen en oorlog te voeren. Het was verkeerd. Het was zonde. Maar God liet de beslissing aan hen over.

Deze gebeurtenis was het keerpunt.

Gods doel staat vast

Al laat God mensen hun eigen beslissingen nemen — zijn doel staat vast. Het was zijn doel deze nakomelingen van Abraham te vestigen in het beloofde land — het land dat Hij Abraham had beloofd.

Gods trouw vereiste dat Hij deze mensen in dat land vestigde, ongeacht hun gedrag!

De nakomelingen van Abraham hadden besloten een strijdende, oorlogvoerende natie te zijn. Die beslissing werd aan hén overgelaten. En daar zij aldus besloten hadden, gebruikte God *hen* om de strijd te voeren en de bewoners te verdrijven, die onwettig het land bezaten dat God Abrahams nakomelingen had toegewezen. Daarom gaf God hen opdracht zelf te doen wat nodig was voor het bereiken van zijn doel hen in het beloofde land te brengen.

Maar dit rechtvaardigde oorlogvoering niet. De beslissing is aan de *mens*

al of niet goed te doen. De Israëlieten hoefden niet te vechten.

God stond hen toe te zondigen en de wapens op te nemen.

Nu weet u *waarom* het volk Israel ten strijde trok — *waarom* God zelf hen bevel gaf te strijden om de heidense volken uit het beloofde land te verdrijven!

Velen hebben zich verwonderd afgevraagd, waarom God die leert dat oorlog verkeerd is, in werkelijkheid zijn eigen volk opdracht gaf oorlog te voeren.

Het antwoord is dat God de mens schiep met een vrije wil — God staat de mensen niet slechts toe te kiezen — Hij dwingt ons te kiezen!

Alleen God bepaalt *wat* zonde is.

God staat de *mens* niet toe te beslissen wat zonde is, of wat rechtvaardigheid is. Maar Hij staat de mens toe — Hij *dwingt* de mens daadwerkelijk te beslissen of hij zal zondigen.

God maakte aan het oude Israel duidelijk dat het nooit oorlog behoefde te voeren. Hij garandeerde volledige bescherming tegen vijanden van buitenaf. Hij garandeerde vrede — als zij op Hem zouden vertrouwen en de wetten van zijn regering gehoorzamen! Hij toonde zijn bekwaamheid — en zijn macht! Maar de Israëlieten kozen voor oorlog! Precies zoals alle naties hebben gekozen voor oorlog!

Precies zoals onze naties nu doen — terwijl het niet nodig is!

Tweede gebeurtenis

In het voorgaande nummer werd de eerste concrete historische gebeurtenis gedetailleerd beschreven, waarin werd aangetoond hoe God door bovennatuurlijke wonderen de Israëlieten bij de Rode Zee bevrijdde van het leger der Egyptenaren, destijds de grootste natie op aarde.

Let nu op de tweede historische gebeurtenis.

Dit betreft koning Asa van het koninkrijk Juda. De Koning van Ethiopië trok tegen de Joden op met 300 wagens en een leger van een miljoen soldaten. Hoe vreemd het ook schijnt, in die dagen had men geweldige legers.

Ook de Joden hadden een omvangrijk leger — maar lang niet groot genoeg om de inval van een troepenmacht van een miljoen man te kunnen weerstaan.

Wanneer Ethiopië met een kleiner

leger was gekomen, zou Asa misschien met zijn leger ten strijde zijn getrokken, volledig vertrouwend op zijn eigen gewapende macht in plaats van op God. Maar feit is dat de Koning in dit geval voor zijn verdediging vertrouwde op God!

„Toen riep Asa tot de Here, zijn God, en zeide: Here, er is niemand buiten U, om de machteloze te helpen tegen de machtige. Help ons, Here, onze God, want op U steunen wij en in uw naam zijn wij opgetrokken tegen deze menigte. Here, Gij zijt onze God, laat toch tegen U geen sterveling iets vermogen. En de Here deed de Kusieten [Ethiopiërs] de nederlaag lijden tegen Asa en Juda, zodat de

God maakte aan het
oude Israel duidelijk
dat het nooit oorlog
behoefde te voeren.
Maar de Israëlieten
kozen voor oorlog!
Precies zoals alle
naties hebben gekozen
voor oorlog!

Kusieten vluchtten” (2 Kron. 14:11-12).

Maar er is een ongelukkig vervolg op deze geweldige gebeurtenis, waar vertrouwen op God een leger van een miljoen gewapende manschappen op de vlucht joeg!

Basa, de Koning van Israel, trok met een gewapende macht op tegen de Joden. Let er goed op, dat de Koning van Israel hier ten strijde trekt tegen de Joden van het koninkrijk Juda — twee heel verschillende naties! De bewoners van het koninkrijk Israel werden nooit Joden genoemd!

Ditmaal verzuimde Asa op God te vertrouwen om de aanvallende militaire macht te verslaan. Ditmaal deed hij precies hetzelfde als de Verenigde Staten en Engeland nu doen! Hij zocht een bondgenoot — de Koning van Syrië (2 Kron. 16:1-3).

„In die tijd kwam de ziener Chanani tot Asa, de koning van Juda, en zeide tot hem: Omdat gij gesteund hebt op de koning van Aram en niet gesteund hebt op de Here, uw God, daarom is het leger van de koning van Aram aan uw macht ontkomen. Waren de Kusieten en de Libiërs niet een groot leger met zeer veel wagens en ruiters? Toch heeft de Here hen in uw macht gegeven, omdat gij op Hem gesteund hebt. Want des Heren ogen gaan over de gehele aarde, om krachtig bij te staan hen, wier hart volkomen naar Hem uitgaat. Gij hebt hierin dwaas gehandeld [net zoals de VS en Engeland in onze dagen], want van nu af zult gij oorlogen hebben” (2 Kron. 16:7-9).

Als u zich afvraagt waarom onze volken voortdurend in oorlog zijn, dan heeft u hier het antwoord!

Derde gebeurtenis

Het volgende geval handelt om Asa's zoon, Josafat, de volgende Koning van Juda.

Drie verbonden legers trokken met een geweldige militaire macht tegen Juda ten strijde.

„Toen werd Josafat bevreesd en besloot de Here te raadplegen; hij riep voor geheel Juda een vasten uit, en Juda kwam bijeen om hulp te zoeken bij de Here . . . Josafat ging te midden van de gemeente van Juda en Jeruzalem staan, in het huis des Heren vóór de nieuwe voorhof, en zeide: Here, God onzer vaders, zijt Gij niet God in de hemel, heerst Gij niet over al de koninkrijken der volken? [Zowel over alle heidense naties als over de Israelitische.] In uw hand is kracht en sterkte, niemand kan standhouden tegen U. Zijt Gij niet onze God, die voor het aangezicht van uw volk Israël verdreven hebt de inwoners van dit land . . . ? Nu dan, zie, de Ammonieten, de Moabieten en de lieden van het gebergte Seir, tegen wie Gij Israël niet toestondt op te rukken . . . zie toch, zij vergelden het ons door op te trekken om ons uit uw bezitting die Gij ons ten erve hebt gegeven, te verdrijven. Onze God, zult Gij over hen niet gericht houden? Wij immers zijn niet opgewassen tegen deze grote menigte die tegen ons is opgerukt, en wij weten niet, wat wij doen moeten, *maar op U zijn onze ogen gevestigd*” (2 Kron. 20:3-7, 10-12).

Zou God *God* kunnen zijn en zich niet bekommeren om een hartverscheurend gebed als dit — van een hulpeloos

volk, dat Hem gehoorzaamde en op Hem vertrouwde?

God antwoordde onmiddellijk door een van zijn profeten:

„Zo zegt de Here tot u: weest niet bevreesd en wordt niet verschrikt voor deze grote menigte, want het is geen strijd van u, maar van God . . . Niet gij zult hierbij behoeven te strijden: stelt u op, blijft staan, dan zult gij zien, dat de Here u de overwinning geeft . . . Toen boog Josafat zich neer met het aangezicht ter aarde, en geheel Juda en de inwoners van Jeruzalem wierpen zich neer voor het aangezicht des Heren, om de Here te aanbidden . . . Josafat [trad] naar voren en zeide: Luistert naar mij, Juda . . . *gelooft in de Here, uw God, en gij zult bevestigd worden, gelooft in zijn profeten en gij zult voorspoedig zijn.*” Daarna „ . . . stelde hij mannen op, die de Here een lied zongen en Hem loofden in heilige feestdos, terwijl zij voor de gewapenden uittrokken en zeiden: Looft de Here, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid. Op het ogenblik, dat zij de jubel en de lof aanhieven, liet de Here de Ammonieten, de Moabieten en de lieden van het gebergte Seïr, die tegen Juda waren opgerukt, uit hinderlagen overvallen, en zij werden verslagen. Daarop keerden de Ammonieten en de Moabieten zich tegen de bewoners van het gebergte Seïr, om hen met de ban te slaan en te verdelgen. Zodra zij met de bewoners van Seïr hadden afgerekend, hielpen zij elkander in het verderf. Toen Juda gekomen was bij de wachttorenen in de woestijn, keerden zij zich naar het krijgsvolk, en zie, het waren slechts lijkjes, ter aarde nedergevallen: niemand was ontkomen” (2 Kron. 20:15, 17-18, 20-24).

Maar zouden de meeste Amerikanen degene die „de grote en machtige Verenigde Staten” in deze tijd zou aanraden zich te vernederen — en te vertrouwen op de onzichtbare God — en Hem te aanbidden met gebogen hoofd — niet uitjouwen en sarcastisch beschimpen? Zoudt u niet het gesnoef en de rauwe spot horen van koppige, trotse Britten bij het voorstel een gewapende vijand met een leger zangers tegemoet te gaan die jubelen „Prijst God” — in plaats van te vertrouwen op de eigen militaire macht.

Ja, zou het niet belachelijk schijnen om onze trotse naties zo iets aan te raden — de oorlog in te gaan met

lofgevang voor „de heilige Majesteit”?

Misschien wel! Maar dat soort „dwaasheid” bleek voor Josafat en de Joden een geweldig grote praktische uitwerking te hebben!

Eens zullen Amerika en Engeland worden gedwongen te ontwaken tot de nuchtere erkenning, welke manier werkelijk de „dwaze” manier is! En Gods ware dienaar zegt u, terwijl u dit leest, dat u maar liever nu de juiste keuze moet maken, eer het te laat is. Want heus, het is later dan u denkt!

Vierde gebeurtenis

Verscheidene jaren later „rukte Sanherib, de koning van Assur, op. Hij trok Juda binnen . . . Toen Jechizkia zag, dat Sanherib gekomen was met het plan tegen Jeruzalem te strijden . . . verzamelde [hij] hen [het volk] bij zich op het plein van de stadspoort en sprak hen bemoedigend toe: Weest sterk en moedig, vreest niet en wordt niet verschrikt voor de koning van Assur en de gehele menigte die met hem is, want met ons is meer dan met hem. Met hem is een vleselijke arm, maar met ons is de Here, onze God, die ons helpt *en onze oorlogen voert*. En het volk steunde op de woorden van Jechizkia, de koning van Juda” (2 Kron. 32:1-2, 6-8).

Gesteld dat ingeval een nucleaire oorlog dreigt, leiders van het Westen een boodschap zouden uitzenden naar alle mensen van Amerika en Engeland waarin ze zouden zeggen: Wij willen vertrouwen op God, dat Hij deze oorlog voor ons voert!

Hebben onze onderwijssystemen het verstand van de mensen zo misleid en bedwelmd met rationalisme — met agnosticisme, atheïsme en de gehele filosofie der evolutie — dat ze onze leiders belachelijk zouden maken als laffe slappelingen, en zouden militaire leiders niet onmiddellijk het signaal geven om een algehele nucleaire vernietiging uit de uitgestrekte arsenalen te ontketenen?

Dit is slechts een denkbeeldige vraag. Maar u moet het antwoord geven — en u zult zich, denk ik, ervan bewust zijn dat de naties zo ver van God zijn komen af te staan, dat Hij voor de meeste mensen niet schijnt te bestaan! Toch *is Hij even werkelijk* — en even machtig — als in de dagen van Hizkia!

Verder: „Hierna zond Sanherib, de koning van Assur . . . zijn dienaren naar

Jeruzalem, tot Jechizkia, de koning van Juda, en tot alle Judeeërs, die zich in Jeruzalem bevonden, met de boodschap: Zo zegt Sanherib, de koning van Assur: waarop vertrouwt gij, terwijl gij in Jeruzalem ingesloten zit? Misleidt Jechizkia u niet, om u van honger en dorst te laten sterven, door te zeggen: de Here, onze God, zal ons uit de macht van de koning van Assur redden? . . . Weet gij niet, wat ik en mijn vaderen gedaan hebben aan al de natiën der andere landen? Hebben soms de goden der volken van die landen hun land uit mijn macht kunnen redden? . . . hoeveel te min zal uw God u uit mijn macht kunnen redden! Maar koning Jechizkia en de profeet Jesaja, de zoon van Amoz, baden deswege en riepen naar de hemel. Toen zond de Here een engel, die alle krijgshelden, vorsten en oversten in de legerplaats van de koning van Assur verdelgde, zodat hij met beschaamd gelaat naar zijn land terugkeerde. Eens, toen hij het huis van zijn god was binnengegaan, hebben zijn eigen zonen hem daar met het zwaard gevelde. Aldus verloor de Here Jechizkia en de inwoners van Jeruzalem uit de macht van Sanherib, de koning van Assur, en uit de macht van alle anderen, en Hij gaf hun rust aan alle zijden” (2 Kron. 32:9-11, 13, 15, 20-22).

Oorlog is zo overbodig!

Oorlog is verkeerd!

Ja, de Verenigde Staten zouden onmiddellijk een einde kunnen maken aan de dreiging van een nucleaire oorlog, als niet slechts de leiders in Washington maar ook het volk als geheel de werkelijkheid zouden erkennen — konden begrijpen dat God werkelijk bestaat en zich voor Hem zouden vernederen, Hem zouden geloven — op Hem zouden vertrouwen!

Maar als we dat niet willen, dan staat het vast, dat we onze steden door een vijandige inval verwoest zullen zien tezamen met een derde deel van de bevolking.

De God die werkelijk bestaat zegt: „ . . . profeteer tegen de profeterende profeten Israëls . . . Als vossen in bouwvallen zijn uw profeten, Israël. — Gij zijt niet op de bressen gaan staan en gij hebt geen muur opgetrokken om het huis Israëls, opdat het op de dag des Heren zou kunnen standhouden in de strijd” (Ezech. 13:2, 4-5).

Deze boodschap is niet aan het oude Israel gericht — maar aan de Engelstalige naties van deze tijd. De „dag des
(Zie verder pagina 22)

„WAT AARZELT GIJ NOG?“

door John Ross Schroeder

Natalie Wood overleden op 43-jarige leeftijd! Het lijkt bijna niet mogelijk. Ik herinner me haar nog goed als een begaafd kind schitterend in een van de betere films uit de periode van de Tweede Wereldoorlog.

In de loop der jaren ontwikkelde het schoolmeisje met vlechten zich tot een zeer succesvolle beroepsactrice. De roem en rijkdommen van deze wereld stroomden haar toe. Haar huwelijk met Robert Wagner was een der meest opmerkelijke van Hollywood. Vanuit professioneel oogpunt speelde zij gedurende haar hele bijna 40-jarige carrière haar rollen altijd even sterk. Zij was een der zeer weinigen die erin slaagde om van een beroemd kindsterretje over te gaan tot een waarlijk volwassen filmster.

Natalie Wood laat een echtgenoot en twee dochters achter. En dit allemaal klaarblijkelijk het gevolg van een ongeluk.

De schok van plotselinge gebeurtenissen

Het is altijd erg moeilijk om een plotselinge dood te verwerken, speciaal als het om een bekende persoonlijkheid of om een familielid gaat. Voor korte tijd worden we door de dood met stomheid geslagen. We worden rechtstreeks geconfronteerd met het harde feit dat het menselijk leven beperkt is. We worden op z'n minst tijdelijk gedwongen om bij de mogelijk-

ke betekenis van ons bestaan stil te staan.

Zeer spoedig evenwel slijten de schok en de droefheid en maar al te vaak keren we terug tot de normale routine van het leven. We staan niet toe dat de tragische gebeurtenis ons tot een diepere bezinning op onze levenswijze brengt.

Maar denkt u eens een ogenblik na. Indien we ons verstand op die eerste gedachten na zo'n zware schok laten voortborduren, zouden we er spoedig toe komen onze levenswijze te onderzoeken en als een direct gevolg daarvan met een andere blik naar onze geestelijke prioriteiten kijken.

In dit opzicht is de bijbelse openbaring niet zonder goede raad — als we tenminste acht slaan op de waarschuwing van de apostel Jakobus: „Welaan dan, gij, die zegt: Vandaag of morgen gaan wij op reis naar die en die stad, wij zullen er een jaar doorbrengen, zaken doen en winst maken; *gij, die niet eens weet, hoe morgen uw leven zijn zal!* Want gij zijt een damp, die voor een korte tijd verschijnt en daarna verdwijnt; in plaats van te zeggen: Indien de Here wil, zullen wij leven en dit of dat doen” (Jak. 4:13-15).

De mensen leven op een manier alsof zij alle tijd van de wereld ter beschikking hebben. Wij mensen zijn te vaak grote uitstellers. Steeds zijn we van plan die of die brief te schrijven, bij die of die vriend op bezoek te gaan, of echt met roken te stoppen. Maar steeds doen we het morgen. Nooit schijnen we het *nu* te kunnen doen!

Niet alleen stellen we de gewone verplichtingen jegens anderen uit, maar

wat we ook uitstellen is *de allerbelangrijkste beslissing* van ons leven.

De allerbelangrijkste beslissing

Verzoening met de Schepper God is de eerste prioriteit van ieder menselijk wezen dat *nadenkt*. Individueel zullen wij allemaal slechts voor een zeer beperkte periode van de menselijke geschiedenis leven. Wij kunnen niet voor eeuwig blijven uitstellen. Om de alledaagse routine van het leven in ons bestaan de voorrang te geven zou een tragische vergissing van kolossale afmetingen zijn.

Maar wat moeten we doen om een verzoening met God tot stand te brengen?

Allereerst moeten we rechtsomkeert maken. De Bijbel noemt dit *bekering* van onze zonden. Daarna moeten we vragen in water gedoopt te worden. De doop, zoals die wordt geleerd in het Nieuwe Testament, is eenvoudig een ceremonie die de bekering bevestigt. Deze twee gaan altijd samen.

De meest opmerkelijke christen van de eerste eeuw werd ook eens geconfronteerd met de dringende noodzaak van de waterdoop. „En nu, *wat aarzelt gij nog?*” zei Ananias tot Saul, „*Sta op, laat uw dopen en uw zonden afwassen...*” (Hand. 22:16).

Waarom zou iemand zo iets tegen Saul van Tarsus zeggen? Slechts drie dagen daarvoor was Saul neergeslagen door Jezus van Nazareth op de weg naar Damascus waar hij christenen zou gaan vervolgen. De drie dagen daarna had hij in totale blindheid doorgebracht — een blindheid die het gevolg was van het felle licht van Jezus Christus'

verschijning. Die ongehoorde ervaring was het begin van de verandering van Saul van een eigengerechtigde godsdienstijveraar tot wellicht de meest bekende christen van zijn tijd.

Sauls toekomstige levenswerk lag na zijn ommekeer al snel vast. Maar alvorens hij de beroemde Paulus kon worden, of zelfs maar een begin kon maken met de uitvoering van zijn door Christus gegeven opdracht, leidde Jezus hem Gods Kerk binnen door middel van de diep-symbolische plechtigheid van de doop.

Maar waarom was zo'n ceremonie nu eigenlijk nodig? Was Paulus' duidelijke bekering dan niet voldoende? Waarom al die rompslomp van ondergedompeld te worden in water? Hoe kon een dergelijke dooplechtigheid Paulus' zonden wegwassen?

Om een antwoord op deze vragen te geven moeten we om te beginnen weten dat het reinigingsidee van de doop diepgeworteld is in het Oude Testament.

Oudtestamentische antecedenten

De waterdoop wordt voorafgeschaduw door een aantal levendige verslagen in het Oude Testament. Het duidelijkste voorbeeld is wellicht dat van de symbolische doop van het gehele oude Israel in de Rode Zee — zij lieten de oude, corrupte levenswijze achter zich en richtten zich op een nieuw leven door middel van de geopenbaarde rechtvaardigheid van Gods wet.

De apostel Paulus had een grondig besef van de functie van de doop in het Oude Testament en hij was er diep toe bewogen de betekenis daarvan te leren aan de Grieken in de Kerk te Korinthe. Hij schreef: „Want ik stel er prijs op, broeders, dat gij weet, dat onze vaders allen onder de wolk waren, allen door de zee heengingen, allen zich in Mozes lieten dopen in de wolk en in de zee” (1 Kor. 10:1-2).

Er zijn teveel voorbeelden van ceremoniële reiniging door water in het oude Israel om allemaal op te noemen. Hier volgen er slechts enkele.

Aäron de Hogepriester mocht niet het Heilige binnegaan zonder zich helemaal in water te hebben gebaad (Lev. 16:1-4). Naäman, de opperbevelhebber van het Syrische leger die ten tijde van Elisa melaats was geworden, benaderde Gods profeet met het verzoek om volledige genezing. Elisa

gaf hem de instructie: „Ga heen en baad u zevenmaal in de Jordaan...” Dat scheen in de ogen van deze onderscheiden legergeneraal nogal belachelijk. Naäman was eenvoudig niet van zins Elisa's duidelijke aanwijzingen op te volgen: „Zijn de Abana en de Parpar, de rivieren van Damascus, niet beter dan alle wateren van Israël? Zou ik mij daarin niet kunnen baden en rein worden? Daarom wendde hij zich

Natalie Wood 1938-1981

Het is moeilijk om een plotselinge dood te verwerken, speciaal als het om een bekende persoonlijkheid of om een familielid gaat... We worden op z'n minst tijdelijk gedwongen om bij de mogelijke betekenis van ons bestaan stil te staan.

om en ging heen in grimmigheid” (2 Kon. 5:12).

Later wisten zijn dienaren Naäman tot bezinning te brengen en hem zijn ijdelheid aan de kant te laten zetten. Toen volgde hij de ogenschijnlijk „stompzinnige” instructies van Elisa op en hij werd totaal genezen van een fatale huidaandoening.

Het punt is dat het baden van het vlees en van de kleding die met het

vlees in aanraking was gekomen de voorgeschreven formule was om de Israelieten (en bereidwillige heidenen) symbolisch te bevrijden van een hele reeks fysieke en soms ook geestelijke problemen. Het is altijd Gods wil geweest dat de mensen rein zouden zijn: fysiek, mentaal en geestelijk.

Deze plechtigheden met water in het Oude Testament waren een voorafschaduw van de nieuwtestamentische geestelijke reiniging die zijn vervulling in Jezus Christus en de heilige Geest vindt. Deze voor-christelijke antecedenten konden de zondaar niet echt reinigen van geestelijke onreinheid en konden hem niet in aanmerking laten komen als kandidaat voor Gods Koninkrijk.

Jeremia bracht het probleem onduidelijk ter sprake: „Ja, al zoudt gij u wassen met loog en veel zeep gebruiken, dan blijft toch uw ongerechtigheid als een onuitwisbare vlek voor mijn oog, luidt het woord van de Here Here” (Jer. 2:22).

De apostel Paulus stelt de oudtestamentische ceremoniële wassingen zelfs in een nog scherper licht: „... in zoverre gaven en offers gebracht werden, die niet bij machte waren hem, die God daarmee dient, voor zijn besef te volmaken, daar zij met hun spijzen en dranken en onderscheiden wassingen slechts bepalingen voor het vlees zijn, opgelegd tot de tijd van het herstel [dwz. Christus' bloedoffer]” (Hebr. 9:9-10). Deze wassingen waren slechts een teken. Zij konden nooit werkelijk het verstand zelf reinigen.

Jezus Christus deed wat alle offers en ceremoniën bij elkaar niet tot stand konden brengen. Het vergieten van zijn levensbloed brak voor altijd de barrière tussen God en de mens.

De bekering van de mens, gevolgd door toekenning door Christus van de heilige Geest, verandert daadwerkelijk het verstand. Alle oudtestamentische wassingen waren een symbolische voorafschaduw van belangrijke nieuwtestamentische principes, waarvan de waterdoop niet de geringste is.

De doop als brug

Johannes de Doper bouwde een brug tussen de oudtestamentische rituelen en Christus. Gods plan tot behoud wordt er duidelijker door. Johannes zag in dat aan de doop de juiste geestelijke benadering — bekering — vooraf moet

gaan. Scherp wees hij de „gelovigen” van zijn tijd terecht toen hij zei: „Brengt dan vrucht voort, die aan de bekering beantwoordt” (Matth. 3:8). Johannes wenste part noch deel te hebben aan de doop van hen die nog geheel op zonde waren gericht.

Johannes de Doper leverde ook het voorbeeld van de vorm van de christelijke ceremonie: totale onderdompeling in water. „... Johannes doopte, te Enon bij Salim, omdat daar veel water was...” (Joh. 3:23).

Zoals vele andere nieuwtestamentische voorbeelden bevestigen is totale onderdompeling in een symbolisch watergraf de enige geldige vorm van dopen. Alleen een volledige onderdompeling is in staat op de juiste wijze de dood en begraving van de „oude mens” uit te beelden (Rom. 6:3-6). Het woord *doop* is een vertaling van het Griekse

hij beval hen te dopen in de naam van Jezus Christus” (Hand. 10:47-48).

Het eenvoudige ritueel van de waterdoop is bedoeld om een wonderbaarlijke verandering in de berouwvolle zondaar aan de dag te leggen. Het is het beginpunt van een nieuwe, reine, juiste levenswijze die een grote beloning en geluk tot gevolg zal hebben. De symboliek is bedoeld een permanente koerswijziging te bewerkstelligen, met geestelijke reiniging voor de rest van iemands fysieke leven.

Door voortdurende bekering, gebed, geloof en bijbelstudie beweegt de ware christen zich gestaag in de richting van volwassen volmaaktheid.

Doop zonder bekering?

Het is echter meer dan zinloos om de waterdoopceremonie te ondergaan zonder u eerst werkelijk van uw zonden te

De doop, zoals die wordt geleerd in
het Nieuwe Testament, is eenvoudig
een ceremonie die de bekering bevestigt.
Deze twee gaan altijd samen.

woord *baptizo* dat onderdompelen tot onder het wateroppervlak betekent.

Iedere andere methode is menselijke traditie en tegengesteld aan de door God geïnspireerde leer van het Nieuwe Testament.

Belangrijk nieuwtestamenteel symbool

Vanzelfsprekend is totale onderdompeling op zich niet van meer effect, in geestelijk opzicht, dan het nauwgezet reinigen van potten en pannen. Water heeft geen mystieke of magische uitwerking op degene die erin wordt ondergedompeld. In Gods ogen is dit symbool echter van zo diepe betekenis dat de kandidaat zijn bekering en geloof moet tonen door de doopplechtigheid letterlijk na te leven.

Dit is zelfs zo zeer waar dat toen de Romeinse heiden Cornelius en zijn gezin nog vóór de waterdoop de heilige Geest hadden ontvangen — een zeer zeldzame uitzondering op de regel — de apostel Petrus tot hen zei: „Zou iemand het water kunnen weren, om dezen te dopen die evenals wij de Heilige Geest hebben ontvangen? En

hebben bekeerd. Een dergelijke doop wordt door God eenvoudig niet erkend. In zijn eerste preek volgend op de oprichting van de Kerk van God in de eerste eeuw op de Pinksterdag, gaf Petrus aan de doopkandidaat de juiste volgorde van wat er moet gebeuren: „Bekeert u [eerst] en een ieder van u late zich [daarna] dopen...” (Hand. 2:38).

Hebt u zich eenmaal bekeerd, dan is er geen enkele reden meer de waterdoop uit te stellen. Zes maanden proeftijd, zoals sommigen eisen, of welke andere voorwaarde ook, is geen bijbelse vereiste.

De waterdoop is een gebod — een uiterst belangrijke schakel in de keten der gebeurtenissen waardoor u met God wordt verzoend. De doop is één symbolische reiniging van het gehele verleden van de berouwvolle zondaar.

„Wat aarzelt gij nog? Sta op, maak rechtsomkeert in uw leven en laat u dan dopen en uw zonden afwassen.”

U zou nu ons gratis boekje *De betekenis van de Waterdoop* moeten lezen. Vraag het zo snel mogelijk aan. □

**God
leeft.
U kunt
dat zelf
bewijzen.**

SCEPTICI BETWIJFELEN het bestaan van God. Vele wetenschappers verklaren dat het niet te bewijzen is. En onder de verschillende godsdiensten zijn er net zoveel opvattingen over God als er sekten zijn.

Toch is er geen enkele vraag zo belangrijk als: Bestaat God?

Hier zijn zeven bewijzen dat God bestaat. Ontdek wie God is, hoe leven is ontstaan en waarom de evolutietheorie een ernstige misvatting is.

Het gratis boekje *Bestaat God?* vormt een basis voor een goede relatie met uw Schepper. Vraag een exemplaar aan door te schrijven aan *Ambassador College*, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

**BESTAAT
GOD?**

IER VERSCHEURD DOOR VREES EN HAAT LAND

door Robert C. Boraker

Waarom bestrijden katholieken en protestanten in Noord-Ierland elkaar? Bestaat er enige werkelijke hoop op een vreedzame oplossing van de Ierse kwestie?

Noord-Ierland is op een zeer kritiek punt in zijn geschiedenis aangeland. Na twaalf jaar weerzinwekkend bloedvergieten en chaos tart „de Ierse kwestie” elke oplossing.

Een verdeeld eiland

Sinds het begin van de huidige moeilijkheden in 1969 zijn er meer dan 2200 mensen gedood, meer dan 7000 bomaanslagen geweest en zo'n 27.000 schietpartijen.

Waar zal dit alles op uitlopen? Na een aantal bezoeken aan dit prachtige eiland, waar ik met Ieren zowel uit het noorden als uit het zuiden heb gesproken, kan ik tot geen andere conclusie komen dan dat de Ierse kwestie voor de mens onoplosbaar zal zijn zolang dat grootse geestelijke gebod uw naaste lief te hebben als uzelf wordt geschonden.

Ierland is een eiland dat op vele manieren is verdeeld. Niet alleen loopt er een grens tussen de 26 graafschappen van het zuiden en de 6 van het noorden, er is ook een scheiding tussen Ulster-Scots en autochtone Ieren, tussen protestanten en katholieken, en tussen de politieke partijen van Unionisten en Nationalisten.

De Ieren in het zuiden zijn voor het merendeel afstammelingen van de oorspronkelijke Keltische inwoners, die al sinds de komst van Patrick in 432 n.Chr. rooms-katholiek zijn. De meerderheid van de bevolking van het noorden stamt af van de Engelsen en Schotten, die zich daar hadden geves-

tigd en die voor het merendeel overtuigde presbyterianen zijn. Dit zijn de z.g. Ulster-Scots of — zoals de Amerikanen hen noemen — Scotch-Irish.

Ook wordt Ierland verdeeld door persoonlijke meningen. Iedere Ier heeft zijn eigen opvattingen over gebeurtenissen van vroeger en nu, en over de oorzaak en oplossing van de Ierse kwestie.

In Galway gaf iemand me de mening van zijn katholieke vader als volgt weer: „De Engelsen hebben Ierland altijd met harde hand geregeerd, ons onze rechten onthouden en getracht ons van onze godsdienst te beroven. Ze stuurden hun legers om te moorden en uit te roeien. Ze stalen ons land en schonken dat aan grondeigenaren, die protestantse immigranten uit Engeland waren.

„Als de Ieren hun pacht niet konden betalen, moesten ze van honger omkomen. De protestantse meerderheid in het noorden speelde geen eerlijk spel met de katholieke minderheid. Dat deed de bewegingen voor burgerrechten ontstaan. En geleidelijk ontwikkelden deze zich in de richting van geweld en moord.”

Mening van de Ulster-Scots

Ook mensen uit Ulster hebben mij hun mening uiteengezet. Al sinds de 17e eeuw voelen deze mensen zich als het ware belegerd. Ze hebben de voortdurende angst dat ze door katholieken worden belegerd, die erop uit zouden zijn hen van de burgerrechten en godsdienstvrijheid te beroven die ze met de protestantse reformatie hebben verkregen. Al sinds 1830 voelen ze de

nodzaak katholieken te discrimineren teneinde hun eigen protestantse vrijheid te beschermen. Ze zijn bang door het rooms-katholicisme te worden geabsorbeerd doordat de katholieken grotere gezinnen hebben en op den duur hun arbeidsplaatsen zullen bezetten. In het bijzonder leeft de vrees voor een herhaling van de massamoorden in 1641, die ze elk jaar op 12 juli herdenken.

Vele protestantse Ulster-Scots verafschuwen alleen al de gedachte dat ze onder het politieke gezag van Dublin zouden komen. Ze weigeren deel te worden van wat zij als een autoritaire katholieke staat beschouwen.

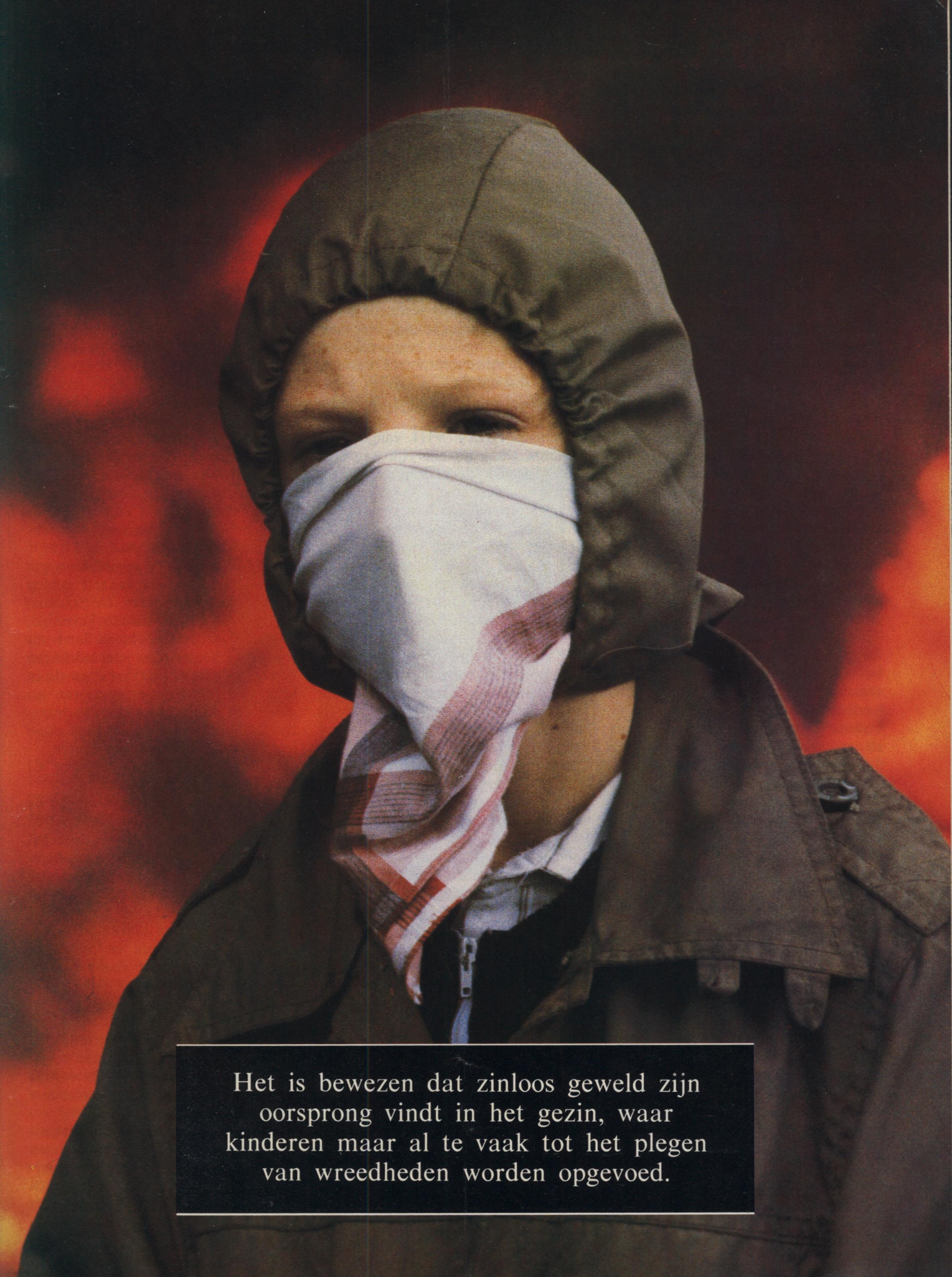
Het zou voor hen betekenen onder het godsdienstige gezag van het Vaticaan te staan. Onder een dergelijk katholiek bewind zou het voor hen niet langer mogelijk zijn te scheiden of geboortebeperving toe te passen.

Als de 32 graafschappen van Ierland wederom werden verenigd, zouden er drie miljoen katholieken tegenover slechts één miljoen protestanten zijn. In plaats van een machtige meerderheid zouden de protestanten uit Ulster dan een minderheid vormen — weggestemd en overheerst door de katholieken. Daarom bestrijden ze elke gedwongen hereniging van de beide Ierse gebieden.

Hoe de Ierse strijd begon

Protestanten en katholieken in Ierland wantrouwen elkaar vandaag de dag nog om wat er in het verleden is gebeurd. „De Ieren hebben een goed geheugen!” zei iemand tegen me. Om werkelijk te kunnen begrijpen waar-

A person is shown from the chest up, wearing a dark, heavy jacket with a hood. Their face is completely covered by a white cloth mask with red and white striped patterns. The background is a blurred, fiery orange and red, suggesting a scene of destruction or conflict. The overall mood is somber and threatening.

Het is bewezen dat zinloos geweld zijn
oorsprong vindt in het gezin, waar
kinderen maar al te vaak tot het plegen
van wreedheden worden opgevoed.

om er in Ulster wordt gevochten, moeten we de geschiedenis van Ierland kennen.

Deze is zeer gecompliceerd en wordt gekenmerkt door culturele, raciale, economische, politieke, mentale en maatschappelijke verschillen. Die verschillen dateren al van zo'n 800 jaar geleden en de geschiedenis van het eiland is een aaneenschakeling van conflicten tussen de autochtone bevolking en de buitenlandse kolonisten, ongeacht of dat nu Denen, Noren, Engelsen of Schotten waren. Ook vochten de Ieren onderling: er waren veten tussen families, gevechten tussen stammen en oorlogen tussen provincies.

Na de dagen van Nial de Grote noemde de Ierse bevolking zich „Hy-Nials”. In de loop van de vijfde eeuw vielen de Hy-Nials uit het noorden die uit het zuiden aan. In onze dagen is er opnieuw een conflict tussen het noorden en het zuiden. De geschiedenis herhaalt zich, zij het dat de inzet van de strijd thans een geheel andere is.

Het huidige conflict is het gevolg van eeuwenlange onrust, veroorzaakt door raciaal en godsdienstig vooroordeel. Tijdens het bewind van Edward II van Engeland was Ierland verdeeld tussen Ieren en Engelsen; zij spraken een verschillende taal, en hadden verschillende gebruiken en wetten. Toen reeds trad de diepe en dodelijke haat jegens elkaar aan het licht. De discriminatie die het gevolg was van de verschillen tussen het Ierse en het Engelse systeem van pacht, eigendomsrecht en erfrecht, verergerden de wederzijdse afkeer en verbittering. Later pas kwam daar het godsdienstconflict bij.

In de twaalfde eeuw deed paus Adrianus IV een beroep op koning Henry II Ierland te hervormen door de instelling van absoluut pauselijk gezag. In zijn brief aan de Koning schreef deze Paus: „Gij zult dit eiland binnentrekken en daar verrichten al datgene wat tot de eer van God en tot het welzijn van dat land zal strekken; ooksook bewerkstelligen dat de bevolking van dit land u met eer zal begroeten en u als haar meester onderdanig zal zijn . . .” (*Laudabiliter* citaat in *Irish Historical Documents* bewerkt door Curtis en McDowell, pp. 17, 18).

De Ierse kwestie

Maar pas onder de regering van Elizabeth I lukte het Engeland om

Ierland volledig te veroveren. Onder het bewind van Henry VIII was de situatie als volgt:

„De Ierse kwestie” eiste de aandacht van de Britse staatslieden op. Moest Engeland het eiland behouden en zo ja, hoe? Het heeft lang geduurd voordat de vorsten uit het Huis Tudor dit probleem onder ogen durfden zien; ze schoven de zaak op de lange baan, weifelden, en zochten naar een tussenoplossing, een compromis. Maar op den duur werd de Ierse kwestie (bij alle verwickelingen van de zestiende eeuw) iets waar de Engelse politiek niet meer omheen kon. Engeland begreep dat het Ierland zou moeten veroveren of anders zelf in dit conflict ten onder gaan” (*The Historians' History of the World* p. 397, Vol. XXI).

Koning Henry VIII vaagde het pauselijk gezag uit zijn rijk weg door zichzelf tot hoofd van de Ierse kerk uit te roepen. Maar Henry had niets in te brengen tegen de katholieke priesters in Ierland, die overal onder het volk bleven prediken. Later, tegen het einde van Henry's bewind, kwamen de jezuiten naar Ierland onder leiding van Con O'Neill, „de Vorst van de Ieren van Ulster”. Doordat het hun lukte de rooms-katholieke tradities te handhaven, bleef het grootste deel van Ierland Rome trouw.

In 1541 riep het Engelse parlement Henry VIII uit tot „Koning van dit land Ierland, voor eeuwig geannexeerd door en samengesmeed met de keizerlijke kroon van het grondgebied Engeland”. Deze verklaring maakte de weg vrij voor de daadwerkelijke verovering van Ierland onder koningin Elizabeth I.

Nadat het leger van de koningin Ierland bezet en de katholieke strijdkrachten uiteengeslagen had, steunde de stam O'Connor bij Dublin een opstand ten gunste van de katholieke kerk. Elizabeth begon toen aan de uitvoering van een kolonisatieplan, dat er opzettelijk op gericht was de opstandige katholieke Ieren te onderdrukken.

De grond van de O'Connors werd geconfisqueerd en onder gezag van de kroon geplaatst. Voorrechten van Ierse geslachten, oude Keltische wetten, taal en gewoonten moesten worden weggevaagd door de invloed van de Engelse kolonisten die daar werden „geplant”. Dit waren de eerste Engelse nederzettingen, doorgaans met het woord „plantations” aangeduid.

De koloniën in Ulster

Ulster was het volgende gebied dat rechtstreeks de aandacht van koningin Elizabeth vergde. Want hier leidde de graaf van Tyrone de laatste haard van Keltisch Iers verzet tegen verovering en kolonisatie door de Engelsen. Toen Tyrone in 1601 bij Kinsdale werd verslagen, vestigden zich Schotse protestanten op zijn bezittingen — zes van de negen graafschappen van Ulster.

Later, onder koning James I, werden grote stukken land van de oorspronkelijke eigenaren afgenomen en aan Schotse en Engelse kolonisten geschonken. Omstreeks 1640 bezaten de protestanten 1.200.000 van de 1.400.000 hectare grond van Ulster.

Deze „Ulster Plantations” verdeelden Ierland in twee elkaar bestrijdende gemeenschappen. De verslagen autochtone katholieken bleven naast de protestantse kolonisten leven. Toen Sir George Carew in 1611 rapport over de koloniën uitbracht, voorzag hij reeds een nieuwe Ierse opstand.

Sinds die tijd in de geschiedenis van Ierland was het als vanzelf oorlog tussen Schotten en Ieren. De Schotten die zich in Ulster hadden gevestigd, werden door de autochtone Ieren als trotse en hooghartige vreemdelingen beschouwd, terwijl de Schotten de in hun ogen barbaarse manieren en gebruiken van de Ieren minachtten. Die minachting van de Schotten stond tegenover de vloek van de Kelten — „de wilde Ieren”, zoals ze door de Schotten werden genoemd.

In vele delen van Ierland werden de Engelsen in de loop der tijden door de inheemse bevolking geabsorbeerd. Maar in Ulster trouwden de presbyteriaanse Schotten niet met de inheemse Ieren, zo intens was hun haat tegen het katholicisme — hetgeen kenmerkend was voor het Schotse denken in die tijd. Hieruit is het raciale en religieuze conflict ontstaan, dat thans Noord-Ierland teistert.

De godsdienststrijd

Van die tijd af namen verbittering en haat onder de Ierse katholieken voortdurend toe. Ze haatten het te worden geregeerd door mensen met een andere religie.

In hun ogen waren het de protestantse koningen van Engeland die hen honderden jaren lang hadden onderdrukt en uitgebuit. Ze voelden zich

(Zie verder pagina 22)

De ECHTE WAARHEID

De strijd der seksen maakt

SLECHTS SLACHTOFFERS

door Sheila Graham

De zogenaamde strijd der seksen maakt ons allen tot slachtoffer. Dit is geen kwestie van overwinning of nederlaag . . . verliezen doen we allemaal.

Tegenwoordig krijgen steeds meer vrouwen het gevoel dat het leven — het echte leven — aan hen voorbijgaat.

Ongehuwde werkende vrouwen willen getrouwd zijn en kinderen hebben. Gehuwde vrouwen die werken, gaan zich realiseren dat het voor hun een zaak van nu of nooit is als ze nog een gezin willen stichten. Het hebben van kinderen is veel belangrijker voor hen dan ze ooit hebben gedacht!

Sinds de tweede helft van de jaren '70 bestaat er een trend van meer kinderen, van opnieuw het gezin.

Zo verwacht het Bureau voor de Statistiek van de Verenigde Staten dat omstreeks het midden van de jaren '80 in dat land het aantal geboorten weer tot boven de 4 miljoen per jaar zal stijgen. Deze cijfers weerspiegelen natuurlijk ook het feit dat thans meer vrouwen de leeftijd bereiken waarop ze kinderen kunnen krijgen. Maar evenzeer zijn in deze cijfers begrepen de

Roland Rees—PT

vrouwen van boven de 30, die het moederschap tot dusverre hebben uitgesteld.

Een heel andere richting

Wil dit nu zeggen dat het traditionele gezin met de vader als kostwinner en de moeder als hoofd van de huishouding een plotselinge comeback maakt? Nau-

welijks! Maar wel heeft de onvermijdelijke reactie op de feministische campagne tegen de waarde van gezin en huishouding, nu een duidelijk herkenbaar gezicht gekregen. Eens lieten de leidsters van de vrouwenbeweging hun enthousiaste volgelingen naar het magische doel van „volledige zelfontplooiing” opmarcheren. Nu, bijna twee decennia later, ontdekken vrouwen dat ze geen stap dichterbij een werkelijke, voldoening schenkende zelfontplooiing zijn gekomen.

Uiteraard werden vele vrouwen — en nog meer mannen — meteen al afgestoten door de overdreven retoriek van de meer radicale feministen, die de waarden van gezinsleven en moederschap, en een zelfstandige carrière voor de vrouw fel tegen-

over elkaar stelden. Dat neemt echter niet weg dat slechts weinigen in de Westerse wereld zijn ontkomen aan de invloed van die stortvloed van feministische eisen.

Thans heeft Betty Friedan — schrijfster van *The Feminine Mystique* (1963), het boek dat naar men zegt de feministische beweging heeft geïnspi-

reerd — echter verklaard dat ze ongelijk had de indruk te wekken dat carrière belangrijker zou zijn dan gezin en moederschap. Thans wijst ze in een nieuwe richting ofwel op een volgende fase van de vrouwenbeweging zoals in haar nieuwste boek: *The Second Stage*. Volgens haar is de eerste fase nu afgesloten. Zelf geeft ze thans toe: „Maar nu neem ik kennis van iets waarnaar ik vroeger niet heb willen luisteren: de vrees en de gevoelens van sommige dergenen die onze beweging hebben bestreden.”

Mevrouw Friedan, zelf moeder van drie kinderen, wordt nu door andere feministen aangevallen vanwege dit veranderde inzicht, maar houdt nadrukkelijk staande: „De zogenaamde radicale feministen gingen tekeer tegen het gezin en tegen de door het gezin bepaalde rol van de vrouw... maar veel werd op de een of andere wijze verdraaid en werd tot afwijzing (van het gezin), zodat met het badwater ook het kind werd weggegooid. Ze schenen de indruk te wekken dat carrière en beroep het allerbelangrijkst waren en ze bagatelliseerden die rol van de vrouw die met termen als liefde en koesterende zorg wordt aangeduid” (*The Christian Science Monitor*, 10 december 1981).

Maar ofschoon mevrouw Friedan en andere feministen beweren dat de vrouwenbeweging het gezin nooit heeft miskend en de mannen nimmer als vijanden heeft beschouwd, kwam het daar in de praktijk toch wel op neer! Het van elkaar vervreemden van de seksen — variërend van openlijk tot onuitgesproken wantrouwen — is slechts een van de vele bedenkelijke resultaten van de z.g. bevrijdingsbeweging. Mannen en vrouwen hebben een zo onstuimige verandering in het traditionele denken en van de oude waarden beleefd, dat beide seksen er blijkbaar door zijn verward.

Hoe behandel je een vrouw?

In de wereld van vandaag weten mannen dikwijls niet meer waar ze aan toe zijn. Hoe moeten ze deze „nieuwe” vrouwen behandelen? Sommige vrouwen tonen zich al beledigd als een man zich galant jegens hun gedraagt, terwijl andere vrouwen steen en been klagen over het verdwijnen van hoffelijkheid. Moet je een ongehuwde dame nu „juffrouw” of „mevrouw” noemen? Draait alles nu om carrière of om gezin... of

misschien om beide? Wat willen vrouwen nu eigenlijk precies?

Ook vrouwen weten niet meer waar ze aan toe zijn en raken dikwijls totaal in de war. Dat geldt dan in het bijzonder voor de aanhangsters van de meer radicale elementen uit de vrouwenbeweging.

En dan begint ook de menselijke natuur een rol te spelen. Vrouwen die eens medelijden hadden met de vrouwen uit vroegere generaties die „in huis opgesloten zaten”, komen er nu achter dat zij al evenmin een keuze hebben — ze worden het huis uitgedreven door sociale en economische druk die de meeste van hun moeders en grootmoeders nooit hebben ervaren.

Deze „nieuwe” vrouwen komen tot de ontdekking dat van hun wordt verwacht dat ze een carrière buitenshuis hebben — dat verwachten niet alleen hun kennissen en burens, maar in vele gevallen ook hun man. In een dergelijke situatie kunnen huis en haard heel wat aantrekkelijker lijken. Tijd om van hun kinderen te genieten en hun interesses te delen, tijd om samen met hun man te besteden, tijd voor het ter hand nemen en ontwikkelen van een interessante hobby — dit alles is, helaas, voor de meeste werkende vrouwen tot een *luxe* geworden! Men hoort vrouwen klagen dat ze niet genoeg tijd voor zichzelf hebben — en dat hebben ze ook niet. Vrouwen zitten gevangen — werkelijk gevangen deze keer — opgesloten in een veeleisend, vele spanningen oproepend levenspatroon, dat hun is opgedrongen door druk van economische omstandigheden.

Vele gezinnen, zelfs met het gemiddelde inkomen, die van oudsher de vuistregel hanteren dat je nooit meer dan 25 procent aan woonlasten moet uitgeven, kunnen praktisch elke hoop op een eigen huis opgeven.

In Amerika bijv. verdient 75% van alle gezinnen daar niet genoeg voor. Vrouwen zien zich hierdoor gedwongen buitenshuis te blijven werken. De meesten die thans trouwen, gaan ervan uit dat beiden moeten werken, ook als er kinderen komen. Al hun mooie toekomstverwachtingen zijn daarop gebaseerd.

Uiteraard heeft het ene echtpaar veel hogere toekomstverwachtingen dan het andere. Ze willen het goed hebben, met alle materiële plezier dat daarbij hoort. En ze zijn niet van plan eindeloos te wachten om van al deze aangenaamheden te kunnen genieten.

Wil men een status bereiken, die in deze wereld als „geslaagd” wordt aangemerkt, dan zijn daar heel wat offers voor nodig, en moet er te vaak en te veel worden geschipperd met principes. Er is dan ook iets mis met een systeem dat mannen, en nu ook vrouwen onder druk zet „werkaholics” te worden, die over de ruggen van hun collega’s omhoog trachten te klimmen, en die daarbij gebroken gezinnen in hun kielzog achterlaten. Niemand — man noch vrouw — behoort zich te laten meeslepen door de macht der begeerte die zo kenmerkend is voor de harde, materialistische maatschappij waarin wij leven.

De ongelooflijk trieste kant van deze zaak is dat mannen en vrouwen elkaar juist zo hard nodig hebben! Eigenlijk zou niemand helemaal alleen moeten staan in deze snel levende, zenuwslopende wereld.

Vrijwel iedereen heeft een partner nodig, die kan inspireren tot wat extra inspanning in een moeilijke situatie; die kan troosten als de ander in de put zit; die eerlijk is over een gemaakte fout; iemand om zowel vreugden als beproevingen mee te delen, en die er ook zal zijn om later gemeenschappelijke ervaringen nog eens op te halen.

Een man heeft een vrouw nodig — en omgekeerd! En beiden moeten weten dat ze nodig zijn! De erkenning van deze wederzijdse behoefte dient voortdurend te worden versterkt. Een van de meest omstreden punten van de z.g. bevrijdingsbeweging is veronachtzaming van de wederzijdse behoeften van man en vrouw.

De mens heeft er behoefte aan bemind, getroost en gewaardeerd te worden. De meeste misverstanden tussen de seksen zouden vermeden of uit de weg geruimd kunnen worden door die behoeften te erkennen en te uiten. Dit zou leiden tot wederzijdse waardering en respect, en oude wonden helpen helen.

Het is hoog tijd voor een „wapenstilstand” in deze dwaze oorlog der seksen die volstrekt geen overwinnaars kent; tijd om zich opnieuw te bezinnen om tot een juiste waardering te komen; tijd voor vredelievende onderhandelingen; tijd voor het ontwerpen en opbouwen van de toekomst.

Het zal geen eenvoudige zaak zijn. Voor sommige van ons zal het het nemen van moedige beslissingen betekenen, voor anderen ongekende veran-

(Zie verder pagina 22)

WAAROM CHRISTUS STIERF EN UIT DE DOOD OPSTOND!

door Herbert W. Armstrong

Het is geopenbaard dat Jezus „Immanuël” was — „God met ons” — God in het vlees. Hij was zowel God als mens; zowel goddelijk als menselijk. Kan God sterven? Was Jezus werkelijk dood, of stierf alleen zijn lichaam? Was Jezus als God in leven gedurende de drie dagen en drie nachten dat een lichaam in het graf was? Wat is dan de noodzaak van de opstanding?

De dood en opstanding van Jezus Christus is voor miljoenen mensen een probleem waarvoor nooit een duidelijke en bevredigende uitleg is gegeven.

Toch geeft de Bijbel ons in eenvoudige, begrijpelijke woorden een duidelijk inzicht — als we tenminste willen geloven wat in de Bijbel staat.

We lezen: „Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften” (1 Kor. 15:3). In dit en het volgende vers staat dat Hij stierf en begraven werd. En het was Hij — Christus — die uit de dood opstond. Hij stond niet op uit het leven of uit een levende toestand, maar uit de dood!

„Want hiertoe is Christus gestorven en levend geworden, opdat Hij én over doden én over levenden heerschappij voeren zou” (Rom. 14:9).

God in het vlees

Laten we Johannes 1:1 eens opslaan, waar staat: „In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God.”

„Woord” staat voor het Griekse „Logos”. Het betekent ook „Woordvoerder”. Dit slaat op Degene die samen met de Vader eeuwig heeft bestaan, die één is met de Vader, hoewel zijn Vader, zoals Hij zelf zegt, groter is dan Hij.

Altijd verwees Hij naar zichzelf als Degene die door de Vader *gezonden* werd. Hij zei dat de woorden die Hij sprak niet van Hemzelf zijn maar dat de Vader Hem heeft geboden wat Hij moest zeggen en spreken. Degene die de bevelen geeft en een ander eropuit stuurt, staat hoger dan degene die gezonden wordt en de bevelen opvolgt. In het gezinsverband werd de man door God op een hogere plaats gesteld dan de vrouw. Toch zijn ze beiden mens — beiden op hetzelfde niveau — en ze zijn één. Niet één God, maar één vlees.

In de plaatselijke gemeente is een dienaar tijdens de dienst de gezagdrager, opdat alles naar behoren en volgens de voorschriften verloopt. Hij heeft de leiding over de gemeente. Toch bad Christus dat de Kerk als één geheel zou worden bewaard, evenals Hij en de Vader één zijn. De Kerk bestaat uit vele leden, maar is toch één lichaam, en haar leden moeten één zijn in de zin van

eensgezindheid en eenheid in liefde en doelstelling, zoals Christus en de Vader één zijn. Zij vormen één Kerk of Gemeente evenals de Vader en Christus één God vormen, bestaande uit meer dan één persoon.

Christus de Eeuwiglevende

In het Oude Testament heeft de „Logos” verschillende benamingen. God noemt mensen en wezens naar wat zij zijn.

Een voorbeeld hiervan is een aartsengel die volmaakt in schoonheid en vol van wijsheid was. Hij werd genoemd naar wat hij werkelijk was — Lucifer, dat morgenster of lichtbrenger betekent. Toen hij echter door hoogmoed gedreven besloot tegen God in opstand te komen en de oppermacht van het heelal aan zich te trekken, werd zijn naam veranderd in wat hij nu is — Satan, dat tegenstander, mededinger betekent.

Ook de namen van Christus, die zowel benaming als betiteling kunnen inhouden, beschrijven wat Hij is. Doorgaans werd Hij „Jahweh” genoemd, wat in de Staten- en Nieuwe Vertaling als „HERE” wordt weergegeven.

De juiste spelling en uitspraak van deze naam is verloren gegaan. De naam werd als zo heilig beschouwd dat hij in het oude Juda nooit werd uitgesproken, evenals een zoon die zijn vader respecteert en eert, hem niet bij zijn voornaam zou noemen. Toch weten we de betekenis ervan: „de Eeuwige” of Degene die inherent eeuwig leven heeft — de bron van leven! Hij openbaarde zich ook als „Jahweh-ropha” — „God uw Heelmeester”. Aan Mozes maakte Hij zich bekend als „Ik ben”. Dat wil zeggen: Degene die *is*, die *bestaat*, die inherent leven heeft.

Hij is ook het Woord of de Woordvoerder. God de Vader is de Schepper — maar Hij schiep alle dingen door Christus, het Woord.

Christus is Degene die „zeide, en het was also”. Hij is Degene die zei: „Er zij licht!” En door de heilige Geest, die over de wateren zweefde, werd het gebod uitgevoerd: „en er was licht”.

Toch sprak en gebod Jezus uitsluitend wat de Vader Hem bevolen had.

De Logos — het Woord — was dus God. „Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door het Woord geworden . . . In het Woord was leven . . . Het Woord *is vlees geworden* en het heeft onder ons gewoond” (Joh. 1:2-4, 14).

Christus in vlees veranderd

Het „Woord” — de Eeuwige God in wie eeuwig leven was, door wie alle dingen zijn gemaakt en geschapen — God zelf — werd vlees.

Hij kwam niet zomaar in het een of andere sterfelijke lichaam — het lichaam van iemand anders. Hij stond niet apart van het lichaam, als God in een omhulsel van vlees en bloed. Er staat in duidelijke taal in de Bijbel — als we willen aannemen dat er in Gods Woord precies staat wat er bedoeld wordt — dat *Hij vlees is geworden*. Dat wil zeggen: Degene die eeuwig heeft bestaan, door wie God de wereld en alle dingen daarin heeft geschapen, die het Leven was en is, die God was, werd in vlees veranderd, tot een mens met een menselijk lichaam van vlees en bloed.

Vlees geworden, mens geworden, legde Hij voor het ogenblik de inherente onsterfelijkheid af. Hij gaf onsterfelijkheid op voor ons — zodat

Hij voor ons kon sterven — de straf voor onze zonden in onze plaats zou kunnen dragen.

Al was Hij mens, Hij had van zijn geboorte af de heilige Geest, Gods Geest, die wij als een gave van God door genade kunnen ontvangen — zodat ook wij door een opstanding zoals die van Hem onsterfelijke, goddelijke zonen van God kunnen worden.

Ja, Jezus was mens. Hij was God in het vlees. Eenmaal veranderd in een mens, werd Hij in leven gehouden door een bloedsomloop zoals alle levensvormen van vlees en bloed hebben (Lev. 17:11).

Vlees geworden,
mens geworden,
legde
Hij voor het
ogenblik de
inherente
onsterfelijkheid af.
Hij gaf
onsterfelijkheid op
voor ons, zodat
Hij de straf voor
onze zonden
zou kunnen dragen.

Jezus was tevens God. Hij was zowel menselijk als goddelijk, maar Hij was niet God in en toch losstaand van het fysieke lichaam. Hij, God, is vlees geworden — God met ons — God geopenbaard in het vlees (1 Tim. 3:16). „Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen” (Hebr. 2:14).

Dat wil dus zeggen dat Jezus Christus net zoals wij uit vlees en bloed bestond.

En waarom bestond Hij uit vlees en bloed? Opdat Hij zou kunnen sterven — „opdat Hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou ontronen . . . Want over de engelen ontfermt Hij Zich niet, maar

Hij ontfermt Zich over het nageslacht van Abraham. Daarom moest Hij in alle opzichten aan zijn broeders gelijk worden” (vers 14, 16-17).

Jezus kwam niet als een engel met een geestelijk lichaam. Hij was een menselijk wezen. Bij zijn geboorte kreeg Hij de menselijke natuur. Hij werd in alle opzichten net als wij in verzoeking gebracht. Hij heeft net als wij geleden. Net als wij heeft ook Hij de menselijke natuur moeten weerstaan. Hij, God, werd *mens* zodat Hij voor ons zou kunnen sterven, opdat onze zonden uitgewist en vergeven konden worden!

Het was Christus die stierf

Jezus stierf. Jezus was dood!

Drie dagen en drie nachten lang was de tweede persoon van de Godheid, Immanuël — God met ons — dood!

Dode materie kan geen leven voortbrengen. Leven kan alleen uit leven ontstaan. Als mens was Jezus de Zoon van God de Vader. God was zijn enige Vader. Maria was zijn moeder. Bij zijn geboorte als mens werd Hij de Zoon des mensen. Hij stierf en was morsdood! Als Hij niet dood geweest was, dan zou niet de schuld van *onze* zonden voldaan zijn, dan is die schuld onbetaald en bent u zonder hoop! Maar Jezus wás dood!

Als er geen andere Persoon in de Godheid geweest zou zijn, dan was de Schenker van alle leven dood en alle hoop vervlogen!

Als er geen Vader in de hemel zou zijn geweest terwijl Jezus Christus dood in het graf lag, dan zou er voor niemand hoop op eeuwig leven geweest zijn.

De Vader zat echter nog steeds op zijn troon in de hemel, en Hij bezit inherent leven.

Christus was dus dood. Zijn leven was aan het kruis op Golgotha ten einde gekomen, zijn bloed was uit zijn aderen weggevoerd. Zijn leven bestond door zijn bloed, het bestond niet uit geest. Hij vergoot geen *geest* om ons van onze zonden te verlossen, maar zijn bloed, en daardoor gaf Hij zijn *leven*.

Maar: „gelijk de Vader leven heeft in Zichzelf, heeft Hij ook de Zoon gegeven, leven te hebben in Zichzelf” (Joh. 5:26). *God de Vader heeft Jezus uit de dood doen opstaan!* Leven kan alleen uit leven ontstaan!

Niet opgestaan in hetzelfde lichaam

Let er echter op dat God de Vader Jezus Christus niet in hetzelfde lichaam deed terugkeren.

Sommige mensen schijnen te geloven dat het alleen het *lichaam* was dat stierf, dat Christus zelf nooit gestorven is, dat Hij in leven was en tijdens de drie dagen en nachten dat zijn lichaam in het graf lag, predikte tot „de geesten in de gevangenis”. Wat zij geloven is dat het lichaam waarin Christus woonde, stierf, maar Christus zelf niet. Hij was God, en God kan niet sterven, redeneren ze.

Ze begrijpen niet dat Christus zijn onsterfelijk leven en zijn goddelijke glorie had opgegeven en in een sterfelijk mens was veranderd met het doel om te sterven.

Als zij gelijk hebben, is iedereen verloren en gedoemd tot eeuwige straf. Als Christus niet voor onze zonden gestorven zou zijn, als het alleen een sterfelijk lichaam geweest is dat stierf, dan hebben wij geen Verlosser en zijn we verloren.

Wat gebeurde is dat de Logos — de Eeuwige vlees was geworden. Hij was veranderd in vlees. Hij bestond net als u en ik uit vlees en bloed.

Zijn leven was in zijn bloed, en Hij gaf zijn leven doordat zijn bloed aan het kruis uit Hem was gevloeid. Hij was God — maar nu God veranderd in vlees en bloed — God met ons — Immanuël!

Ja, het Woord was vlees geworden. Hij werd vlees en bloed, niet slechts een onsterfelijke geest *in* een lichaam van vlees en bloed.

Natuurlijk kunnen sommigen zeggen dat God onsterfelijk is en niet kan sterven, maar de Bijbel openbaart dat God ons zo heeft liefgehad dat, terwijl wij nog zondaren waren, de Eeuwige — de Logos die bij God was, de tweede persoon van de Godheid — zich vrijwillig liet veranderen in een mens van vlees en bloed, die kon sterven en die ook stierf. God de Vader — de eerste persoon van de Godheid

— was nog altijd in de hemel, en *Hij* heeft Jezus uit de *dood* opgewekt want Christus zelf was dood. Nergens in de Bijbel staat dat Hij in leven bleef, en evenmin dat God Hem deed terugkeren in het *menselijk* lichaam dat gestorven was en weer tot leven werd opgewekt.

Het weer tot leven opgewekte lichaam was niet dat van een mens. Het was Christus herrezen tot onsterfelijkheid, opnieuw veranderd! Zoals Hij door zijn geboorte sterfelijk vlees en bloed was geworden, onderhevig aan de dood teneinde te kunnen sterven voor onze zonden, zo werd Hij nu opnieuw door de opstanding uit de doden,

Jezus kwam niet als een engel met een geestelijk lichaam. Hij was een menselijk wezen. Bij zijn geboorte kreeg Hij de menselijke natuur . . . Hij, God, werd mens zodat Hij voor ons zou kunnen sterven, opdat onze zonden uitgewist en vergeven konden worden!

veranderd tot onsterfelijkheid en Hij leeft nu eeuwig! We hebben een levende, geen dode Verlosser. Hij *was* dood, maar slechts gedurende drie dagen en drie nachten.

Hoe staat het nu met u?

Beseft u wel wat het gekost heeft om het mogelijk te maken dat de doodstraf voor uw zonden u zou kunnen worden kwijtgescholden? De Eeuwige God, de Woordvoerder van de Godheid, die zelf God was, liet zich veranderen in een sterfelijk mens, kwam op aarde, daalde af tot het menselijk vlak, moest lijden, werd in verzoeking gebracht, vervolgd, veracht, door de mensen verworpen en gekruisigd!

Als Jezus alleen maar mens was

geweest, zou zijn dood de straf kunnen hebben voldaan voor slechts één ander mens die door overtreding van Gods geestelijke wet deze straf op zich had geladen (Rom. 6:23). Aangezien God de Vader alle dingen door Jezus Christus heeft geschapen (Kol. 1:16), en aangezien alle dingen, de mens inbegrepen, door Jezus Christus werden gemaakt (Joh. 1:1-3), is Hij onze Schepper en dus God; en zijn leven dat Hij opgaf, was van groter waarde dan alle menselijke levens samen.

Hij stierf en lag drie dagen en drie nachten lang dood in het graf. Hij die in den beginne was, was God! Hij onderwierp zich als mens aan de dood en vertrouwde op de Vader om Hem in het leven terug te roepen. De dood van God was de prijs die betaald moest worden. Hij gaf zich voor u en voor mij als prijs om ons te kopen. Daarom zijn wij zijn eigendom. Wilt u *zichzelf* aan Hem geven?

Dat is de enige weg tot behoud — de enige manier waarop deze grootste prijs die in alle eeuwigheid in het universum is betaald om ons van de eeuwige dood te redden.

Het betekent een volledige, totale en onvoorwaardelijke overgave. U bent niet langer van uzelf, u bent van Hem. Geef uw leven aan Hem. Zie tot wat voor nut en tot welke grote prestatie Hij uw leven zal gebruiken! Kijk naar de grote vreugde

die u zal hebben als resultaat van de vele goede werken die Hij door u kan en wil doen — indien u van Hem bent, indien u zich helemaal aan zijn wil onderwerpt!

Ja, Jezus Christus stierf en was dood. God de Vader deed Hem echter opstaan uit de doden. Hij leeft voor altijd!

U bent dood in overtredingen en zonden tenzij of totdat u berouw heeft over uw zonden en u zich tot God keert.

„En dit is het getuigenis: God heeft ons eeuwig leven gegeven en dit leven is in zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet” (1 Joh. 5:11-12) □

IERLAND

(Vervolg van pagina 16)

gediscrimineerd inzake pachtstelsel, huisvesting, werkgelegenheid en hun politieke mogelijkheden. Deze discriminatie leidde tot de opstanden van 1641, 1798, 1916, 1922 en 1968.

Al in 1820 waren de presbyterianen in Ulster zich met politiek gaan bemoeien. Sir John Peck, voormalig Brits ambassadeur in Dublin, beschreef deze periode als volgt: „Na een interne strijd om de macht onder de presbyterianen stelde de overwinnaar Henry Cooke, een felle fanaticus uit een calvinistisch, zeer anti-katholiek geslacht, zich twee doelen: als predikant overal het evangelie van de haat prediken tegen alles wat katholiek was en daarbij vanaf de kansel tot geweld aansporen; daarnaast als politicus de belangen behartigen van de protestantse grootgrondbezitters” (*Dublin from Downing Street*, p. 202).

Politieke en religieuze kwezelarij hebben zich vermengd en dat is tot op de huidige dag zo gebleven. Ofschoon er wel degelijk economische en politieke kanten aan zaten, is de Ierse kwestie altijd door godsdiensttwisten gekleurd geweest.

In de Slag aan de Boyne (1690) was het een zaak van een protestantse (Zie verder pagina 28)

NUCLEAIRE OORLOG

(Vervolg van pagina 10)

Heren” — een tijd, die in meer dan dertig profetieën is voorspeld — zal spoediger aanbreken dan u denkt.

Dan zult u weten, hoe werkelijk het is. Dan zult u wensen, dat u het ter harte had genomen. Ik schrijf niet dwaas maar zeer ernstig, op gezag van de levende Christus!

Het vervolg van deze waarschuwing aan de naties van deze tijd luidt: „Bedrieglijke dingen en leugenachtige waarzeggerij hebben zij geschouwd, die zeggen: zo luidt het woord des Heren — *terwijl de Here hen niet gezonden heeft* . . . Omdat, ja omdat zij mijn volk hebben doen dwalen door te zeggen: vrede! *zonder dat er vrede is*” (vers 6, 10).

U zou het gratis Engelstalige boekje *The United States and Britain in prophecy* kunnen lezen en dan nog eens nauwkeurig dit artikel. Het is Gods laatste waarschuwing!

God zegt nu tot ons: „Werpt alle overtredingen die gij begaan hebt, van u weg, en *vernieuwt uw hart en uw geest*. Waarom toch zoudt gij sterven, huis Israëls? Want Ik heb geen welgevallen aan de dood van wie sterven moet, luidt het woord van de Here Here; daarom bekeert u, opdat gij leeft” (Ezech. 18:31-32). □

De strijd der seksen

(Vervolg van pagina 18)

deringen in hun levenspatroon. Het zal veel diepgaand overleg tussen man en vrouw eisen, het maken van toekomstplannen, een diepgaand zelfonderzoek alsmede heel veel begrip en inzicht. Het gaat hier om de dingen die ieder werkelijk van het leven verwacht, en wat beiden gezamenlijk willen bereiken.

In plaats van ieder een kant uit te vliegen en het gezin uiteen te rukken, is het zaak dat de twee samenwerken, en ieder eigen krachten en talenten geven om een gemeenschappelijk doel te bereiken. Dan kunnen ze er vast van op aan dat ze het juiste doel bereiken.

Desillusie van zelfverwezenlijking

Wat de *zelfverwezenlijking* betreft, vergeet die maar! Zelfverwezenlijking is een obsessie geworden. Jagen naar dat ongrijpbare doel vormt de sleutel tot het probleem. Wat frustrerend om je elke ochtend, middag en avond af te vragen: ben ik wel gelukkig? Heb ik mezelf wel waargemaakt?

Man of vrouw, vrijgezel of niet . . . als u in het leven geen ander doel hebt dan eigen bevrediging na te streven, zult u de ongelukkigste van alle mensen zijn.

Waarom bent u eigenlijk hier op aarde? Wat is de zin van uw bestaan? Is het om te trouwen en kinderen te hebben? Of om zich door jaren van onderwijs en praktijkervaring een zekere vakbekwaamheid eigen te maken, alleen maar om in een jacht naar de top gezondheid en principes te offeren?

Als u mocht denken dat het najagen van deze tijdelijke doeleinden uw leven de moeite waard zal maken, u geluk zal brengen, dan bent u in dezelfde val verstrikt geraakt, als de meeste mensen uit onze samenleving.

Vrouwen, het strijd voeren tegen mannen is *niet* de oplossing. We zitten immers allemaal in hetzelfde schuitje — mannen en vrouwen. Om *onzelf* waar te maken hebben we *elkaar* nodig.

Daarom: tracht erachter te komen wat het eigenlijke doel van uw bestaan is. Schrijf om het gratis boekje *Waarom bent u geboren?* Het zal u de reden van uw bestaan duidelijk maken en u inzicht en kennis geven die u nooit eerder hebt gehad en die u nu kosteloos kunt krijgen, al is het van onschatbare waarde. □

Jezus is niet op paaszondag opgestaan!

En ook is Hij niet op vrijdag gestorven.

Komt u op drie dagen en drie nachten tussen goede vrijdag zonsopgang en paaszondag zonsopgang? Zelfs theologen worstelen met dit probleem. In Mattheus 12:40 zei Jezus: „zo zal de Zoon des mensen in het hart der aarde zijn, drie dagen en drie nachten.” Hij zei ook (in vers 39) dat dit het enige teken van zijn Messiaschap zou zijn. Dus of Jezus is een oplichter of de „goede vrijdag-paaszondag” traditie slaat de plank mis. Een verhelderend en controversieel boekje getiteld *De opstanding was NIET op Zondag!* maakt de bijbelse waarheid duidelijk. Vraag het vandaag nog aan en lees het met eigen ogen. Het is nog gratis ook. Absoluut gratis! Schrijf naar het eerste adres op de binnenzijde van de omslag.

WAAROM PASEN WORDT GEVIERD

door Eugene M. Walter

Is Paaszondag een herdenking van de opstanding van Christus? Waar staat in de Bijbel dat christenen Pasen moeten vieren? In dit artikel geven wij u de *feiten* uit de geschiedenis!

Ieder voorjaar vindt er op één bepaalde zondagmorgen op verscheidene plaatsen in de wereld een vreemd en verbazingwekkend verschijnsel plaats. In plaats van zoals gewoonlijk op zondagmorgen lang uit te slapen, staan vele duizenden mensen vroeg, *zeer* vroeg op. Voor dat de zon opkomt moeten zij op de plaats van bestemming zijn.

Om te gaan vissen? Voor een golfwedstrijd?

Het is Pasen — maar waarom?

Op deze speciale morgen zullen ze samen met vrienden en anderen de opkomst van de zon bekijken, merkwaardig genoeg als onderdeel van een *godsdiensstofening!*

Op deze zelfde zondag zullen miljoenen andere mensen zich voorbereiden om ook iets ongewoons te doen. Dit is een van de twee of drie keer in het jaar dat zij een kerk zullen betreden! Velen hebben speciaal daarvoor zelfs nieuwe kleren aangeschaft.

Sommigen zullen zich na veertig dagen van „vasten” weer eens flink te goed doen. Weer anderen zien uit naar een familiereünie, een groot diner met varkensrollade of misschien naar een andere bijzondere activiteit.

En de kinderen zijn in hun sas met de chocolade paashazen, de gekleurde eieren enz.

Dit is *Pasen* — een van de belangrijkste *feestdagen* van het jaar in de Westerse wereld!

Maar wat is de *bedoeling* hiervan? Wat wordt er eigenlijk gevierd? En *waarom* zijn er al die onsamenhangende activiteiten? Waarom wil men op deze zondag op eens de *zonsopkomst* bekijken? Waarom koopt men daarvoor *nieuwe kleren*? Waarom wordt er bij het diner *varkensvlees* gegeten?

Waarom die paashazen? Waarom geen hondje of een kat? Die leggen immers net zo veel eieren als een haas. En waarom eigenlijk *eieren*? Waarom geen sinaasappels of uien? Die zijn toch ook rond?

Voor een in traditie gedompelde wereld lijken deze gewoonten heel normaal. Als u er echter eens bij stil staat, dan vraagt u zich af wat nu de *zin* is van al die activiteiten op een dag die Pasen wordt genoemd.

En waarom wordt Pasen op een *zondag* gevierd? Waarom niet op dinsdag, donderdag of op maandag?

Veel mensen zullen op deze vraag meteen antwoorden dat op zondag Christus uit de doden opstond en dat zijn opstanding juist de *reden* is voor het vieren van Pasen.

Maar is dit werkelijk zo?

Stond Christus werkelijk op een

zondag op? Bent u daar heel zeker van? Hebt u het ooit aan de hand van de Bijbel bewezen?

En wat heeft een paashaas met Christus' opstanding te maken?

Wanneer stond Christus op?

Misschien is het een schok voor u, maar het is één van tweeën: of de „goede vrijdag-paaszondag” traditie is een *fabel* — of u hebt *geen Verlosser!* Jezus heeft slechts *één teken* gegeven om te bewijzen dat Hij de Messias was. Dat teken was *de lengte van de tijd dat Hij dood en begraven zou zijn*.

Let goed op Jezus' eigen woorden betreffende dit *enige teken* dat zijn Messiaschap zou bewijzen:

„Een boos en overspelig geslacht verlangt een teken, maar het zal geen teken ontvangen dan het teken van Jona, de profeet. Want gelijk Jona drie dagen en drie nachten in de buik van het zeemonster was, zo zal de Zoon des mensen in het hart der aarde zijn, drie dagen en drie nachten” (Matth. 12:39-40).

Meende Christus wat Hij zei? Verwachtte Hij echt gedurende drie dagen en drie nachten in de aarde begraven te zullen zijn — een volle 72 uur?

Lees Markus 8:31: „En Hij begon hen te leren, dat de Zoon des mensen veel moest lijden en verworpen worden door de oudsten en de overpriesters en de schriftgeleerden, en gedood worden en *na drie dagen* opstaan.”

Heeft u het gelezen? Jezus zei *niet* „na anderhalve dag”. Hij zei: „*na drie dagen*”.

Laten we eens precies nagaan: als Jezus laat op „goede vrijdag” was gekruisigd en begraven, dan zou één dag *daarna* zaterdagavond zijn, en twee dagen daarna zou zondagavond zijn, en drie dagen daarna maandagavond.

Maar Jezus was ver vóór maandagavond al opgestaan! Dus of Hij werd niet op „goede vrijdag” gekruisigd, of Hij vervulde zijn teken niet en is derhalve een bedrieger en niet de Messias!

Vervulde Jezus zijn teken? In Mattheus 28:6 lezen we het volgende getuigenis van de engel bij het graf: „Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, *gelijk Hij gezegd heeft!*” Jezus vervulde dus inderdaad zijn teken! Hij *is* de Verlosser! Daarom kan Hij *niet* op „goede vrijdag” gekruisigd zijn!

Op welke dag was de kruisiging?

Jezus werd begraven kort *voor zonsopgang* op de dag van de kruisiging

(Lukas 23:53-54). Omdat Jezus had gezegd dat Hij drie dagen na zijn kruisiging zou opstaan, is het duidelijk dat de opstanding moet hebben plaatsgevonden precies op het moment dat de derde dag volgend op zijn begrafenis voltooid was. Dat moment zou drie dagen later tegen zonsondergang zijn.

Toen de vrouwen op zondagmorgen vroeg bij het graf kwamen, was Jezus reeds opgestaan! De engel zei: „Hij is opgewekt, Hij is hier niet” (Markus 16:6). Die zondagochtend bevond Hij zich niet in het graf. Daarom kon Jezus niet later zijn opgestaan dan zaterdagmiddag tegen zonsondergang — drie dagen na zijn begrafenis.

Drie dagen voor zaterdag brengt de kruisiging op woensdag! Die woensdag was een voorbereidingsdag — maar voor wat? Voor het jaarlijkse Feest der Ongezuurde Broden. De eerste dag van het Feest der Ongezuurde Broden is altijd een *jaarlijkse Sabbat*. Daarom was die donderdag van dat jaar een jaarlijkse Sabbat.

Opdat wij goed zouden weten dat *die Sabbat*, die na de kruisiging kwam, niet de wekelijkse Sabbat was, werd Johannes ertoe geïnspireerd te schrijven: „Want de dag van die Sabbat was groot” (Joh. 19:31). Een „grote Sabbat” betekent volgens Joods gebruik een *jaarlijkse Sabbat* of heilige dag die op *iedere dag van de week* kan vallen.

Markus vervolgt dit verslag van Johannes door eraan toe te voegen dat na *die Sabbat* — de grote Sabbat van de eerste dag van het Feest der Ongezuurde Broden — de vrouwen specerijen kochten die bedoeld waren om er het lichaam van Jezus mee te zalven (Markus 16:1). Dit kopen van de specerijen kan niet gebeurd zijn op de donderdag, de jaarlijkse Sabbat. Dat moet op de daaropvolgende dag, vrijdag, zijn gebeurd.

Na deze aankopen en na het voorbereiden van deze zalven door de vrouwen „rustten zij [op de Sabbat] naar het gebod” (Lukas 23:56). Dit was een andere Sabbat: de zevende dag van de week. Op die dag — tegen het einde ervan — werd Jezus opgewekt uit de doden, precies drie dagen en drie nachten nadat Hij was begraven.

Uw bijbel bewijst dus heel duidelijk dat de opstanding niet op zondag geschiedde. En de kruisiging vond evenmin op vrijdag plaats. Jezus werd gekruisigd op woensdag, en werd op zaterdag, drie dagen en drie nachten later, opgewekt. (Schrijf voor meer

details om ons gratis boekje *De Opstanding was niet op Zondag!*)

Waar Pasen vandaan komt

Maar waar komt dan de „goede vrijdag-paaszondag” traditie vandaan? Hoe heeft deze de weg naar de officiële christelijke kerken gevonden? Waarom wordt deze traditie door de hele Westerse wereld in acht genomen?

Of u het nu gelooft of niet: reeds duizenden jaren vóór de tijd van Christus en het begin van het christelijke tijdperk werd er al Pasen gevierd!

Het Engelse woord voor Pasen „Easter” is wat dit betreft veelzeggend.

Stond Christus werkelijk op een zondag op? Hebt u het ooit aan de hand van de Bijbel bewezen? En wat heeft een paashaas met Christus' opstanding te maken?

Het wordt vrijwel precies gelijk uitgesproken als de naam van de oude Assyrische godin Ishtar.

„Easter”, Pasen, en in het Duits *Ostern* geheten, „draagt haar Chaldeeuwse oorsprong op het voorhoofd. Easter is niets anders dan Astarte, een van de namen van Beltis, de 'koningin des hemels' . . .” (Hislop, *The Two Babylons*, p. 103).

In de Bijbel wordt de aanbidding van Astarte, „de koningin des hemels”, door God veroordeeld als de meest gruwelijke van alle heidense afgoderijen. In verband met de paasviering veroordeelt God heel specifiek kerkdiensten bij zonopkomst (Ezech. 8:13-18) en het bakken van „paasbroodjes” (Jer. 7:18-20; 44:19).

Hoe kon dit heidense feest dan ooit een van de twee belangrijkste feesten van de officiële christelijke kerken worden?

Pasen een vervalsing van Gods Pascha

De volgende feiten kunnen we lezen in de *Encyclopedia Britannica*: „Er is

geen indicatie voor de viering van het Paasfeest in het Nieuwe Testament of in de geschriften van de apostolische vaders . . . De eerste christenen [de oorspronkelijke ware Kerk van Jezus en de apostelen] bleven de Joodse [dwz. Gods] feestdagen vieren, hoewel in een nieuwe geest, als herdenking van de gebeurtenissen die deze feesten voorafschaduwden. Aldus bleef men het Pascha vieren, verrijkt met een nieuw begrip, dat van Christus als het ware Paschalam” (art. Easter).

Uiteraard, want het Pascha en alle andere heilige dagen van God waren door God geordineerd om Gods plan tot behoud uit te beelden.

Christus, de apostelen en de nieuwtestamentische Kerk (zowel Joodse als niet-Joodse christenen) bleven deze feesten vieren. U kunt dit zelf lezen in o.a. Handelingen 2:1; 20:6; 27:9. Lees in uw bijbel ook de instructies die Paulus aan de heidenen schreef in 1 Korinthe 5:7-8 en 11:20-34.

Deze bijbelteksten zijn het bewijs dat de nieuwtestamentische Kerk, lang na Christus' hemelvaart, nog altijd die dagen vierde die God had geheiligd, met inbegrip van het Pascha.

Het Pascha van God beeldt Jezus' dood uit. Het Paasfeest van de christelijke kerken is echter een herdenking van zijn *opstanding*, niet van zijn dood.

Wanneer sloop deze vervalsing de officiële christelijke kerken binnen?

Hoe het heidense Pasen „christelijk” werd

De heidenen vierden lang voordat het christendom en de nieuwtestamentische Kerk bestonden al Pasen. Vanouds was het de herdenking van de dood op vrijdag van Nimrod, de valse heidense messias, en diens veronderstelde opstanding op zondag! In de grote afval in het laatste deel van de eerste eeuw door de hele nieuwtestamentische wereld werd deze heidense „goede vrijdag-paaszondag” traditie volkomen ten onrechte vereenzelvigd met de dood en opstanding van de ware Messias, Jezus Christus. Men gaf er een schijn van „christelijkheid” aan.

Deze leer vond in het bijzonder grote ingang in het gebied rond Rome. Maar in Klein-Azië, waar de apostel Paulus vele gemeenten had gesticht, bleef men het nieuwtestamentische Pascha vieren op de veertiende van de maand nisan, de eerste maand van de heilige Hebreeuwse kalender.

„In het Oosten werd het joodse gebruik gevolgd en werd het feest op de 14de nisan gevierd; in het Westen overheerste het te Rome en Alexandrië in zwang zijnde gebruik, waar het feest op de zondag werd gevierd” (*Standaard Encyclopedie*, art. Pasen).

Dit verschil leidde spoedig tot een ernstige controverse. Langzamerhand begonnen de Griekse en de Aziatische kerken voor de heidense traditie te bezwijken.

In de *Encyclopedia Britannica* lezen we hierover: „Polycarpus, de discipel van Johannes de Evangelist, en bisschop van Smyrna, bezocht in 159 Rome om met Anicetus, de bisschop van dat bisdom, aangaande dit onderwerp te spreken, en hij drong aan op de traditie die hij van de apostel had ontvangen om de 14de dag te vieren. Anicetus weigerde echter.”

Daarmee was de zaak evenwel niet afgedaan: „Ongeveer veertig jaar later [197 n.Ch.] werd de kwestie besproken in een heel andere geest tussen Victor, bisschop van Rome, en Polycrates, de aartsbisschop van het proconsulaire Azië [het gebied van de door de apostel Paulus gevestigde gemeenten]. Deze provincie was het enige gebied van het Christendom waar werd vastgehouden aan het joodse [dwz. aan het ware christelijke] gebruik. Victor eiste dat iedereen het gebruik dat te Rome in zwang was zou overnemen. Dit werd door Polycrates vastberaden van de hand gewezen en hij droeg vele gewichtige redenen aan voor het tegendeel, waarop Victor besliste dat Polycrates en de christenen die vasthielden aan het oosterse gebruik [dwz. aan Gods weg] geëxcommuniceerd moesten worden. Hij werd er echter [door andere bisschoppen] van weerhouden om daadwerkelijk een decreet van excommunicatie uit te vaardigen . . . en de Aziatische kerken behielden ongehinderd hun gebruik. Van tijd tot tijd deed het joodse gebruik zich weer gelden, maar nooit heeft het een erg grote aanhang gehad” (art. Easter).

Het dook echter wel van tijd tot tijd op als een hinderlijke en vervelende kwestie die onenigheid veroorzaakte in de officiële christelijke kerk. Toen de heidense Romeinse keizer Constantijn in 325 n.Chr. het Concilie van Nicea bijeenriep, gaf hij de bisschoppen bevel de zaak eens voor al te regelen. Het was

een van de twee hoofdpunten van het Concilie.

Het Concilie bekrachtigt het Romeinse gebruik

Ten tijde van het Concilie waren de Syriërs en de Antiochiërs de enige verdedigers van de viering van de 14de dag. Zij hadden weinig kans!

„De beslissing van het concilie was *unaniem* dat Pasen op zondag gevierd moest worden, en wel in de gehele wereld op dezelfde zondag, en dat 'niemand voortaan de verblindheid van de Joden mocht navolgen'” (*Ibid.*).

In het geestelijk verduisterde verstand van de mensen op het Concilie was alles wat bijbels was — alles wat God gebood — „joods”.

De bisschoppen hadden zo'n afschuw van alles waarvan zij meenden dat het joods was, dat zij „besloten dat de Paasdag altijd op zondag moest vallen, maar *nooit op dezelfde tijd als het feest van de Joden*. Als de 14de Nisan op zondag viel, werd de Paasdag *verplaatst naar de daaropvolgende zondag*” (Burns, *The Council of Nicea*, p. 46)!

„Want hoe zouden wij, die christenen zijn, nu ooit dezelfde dag kunnen vieren als die slechte Joden?” verklaarde Constantijn (Gwatkin, *Arian Controversy*, p. 38).

Het anti-joodse voelen was zo intens dat op Pasen met opzet varkensvlees — een gruwel voor Joden — werd gegeten om de grootst mogelijke minachting te tonen voor alles wat „joods” was. In dit geval was evenwel de „joodse” weg tevens *Gods* weg volgens de Bijbel.

Aldus veroordeelde het Concilie van Nicea — door de wereld beschouwd als een der grote mijlpalen van het christendom — de viering van het nieuwtestamentische Pascha, *een van Gods heiligste gedenkdagen*, zonder dat er zelfs maar een blik in de Bijbel werd geslagen!

Maakt het wel enig verschil?

Maar sommigen zullen misschien zeggen: „Goed, ik weet dat Pasen van heidense oorsprong is, en ik zie duidelijk in dat Christus niet op zondag is opgestaan. Maar zolang we Pasen in een christelijke geest vieren, als een herdenking van Christus' opstanding, wat maakt dat dan voor verschil?”

Het antwoord op deze vraag hangt er heel eenvoudig van af of God nu wel of niet bestaat. Als er *geen God* is, dan

maakt het natuurlijk geen enkel verschil.

Maar als er wel een *levende God* in de hemel is — en u kunt dat met absolute bewijzen — en als deze God zegt dat het voor *Hem* wel degelijk verschil maakt, dan zou het goed zijn als het ook voor *u* verschil zou maken!

Er is in de Bijbel niet één enkel woord te vinden dat zegt dat Pasen moet worden gevierd. In plaats daarvan lezen we wel dat God zegt: „Leert de weg der heidenen *niet* . . .” (Jer. 10:2). En iedere encyclopedie zal u vertellen dat het Paasfeest heidens is en van voorchristelijke oorsprong. Als u nog meer gedetailleerd bewijs wenst, schrijf ons dan om het gratis Engelstalige boekje *The Plain Truth About Easter*. Verder bieden wij u het eerder vermelde boekje *De Opstanding was niet op Zondag!* aan en *Heidense feestdagen — of Gods heilige dagen?* □

NATO

(Vervolg van pagina 6)

geheel. Vanuit Vaticaanse gezichtspunt is dit een vérstekkende verandering.”

Volgens *The Times* reporter Peter Nichols was paus Paulus VI geneigd Europa te beschouwen als het Westen. Het Oosten beschouwde hij hoofdzakelijk als een diplomatiek probleem.

Daarentegen is het concept van paus Johannes Paulus, aldus Nichols, „vérreikend, mogelijk romantisch, maar doorvoeld met alle intensiteit van de eerste Paus uit het Oostblok. Er is iets messiaans in de uitdrukking van zijn gevoel dat „de wortels van zijn (Europa's) oorsprong” zo „diep verankerd liggen in de bodem van de geschiedenis”.

De Paus, zegt Nichols, ziet Polen als een voorbeeld voor Europa. In weerwil van zijn deling in het verleden heeft Polen nooit zijn identiteit verloren. Europa, in 1945 verdeeld op de Yalta conferentie, voelt zich niet langer Europa, maar een aanhangsel van de Verenigde Staten en Rusland. Volgens de Paus dient Europa zijn gemeenschappelijke wortels te herontdekken — wortels die gebaseerd zijn op religie en cultuur.

De Echte Waarheid zal doorgaan zijn lezers in dit „decennium van de beslissing” op de hoogte te houden van die gebeurtenissen en ontwikkelingen in Europa die van levensbelang voor ons werelddeel zijn. □

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 2)

voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn" (Matth. 24:14).

Na het jaar 70 n.Chr. werd *dit* evangelie niet meer aan de gehele wereld gepredikt. Weliswaar is het in iedere generatie gepredikt, maar aan slechts enkele mensen, niet aan de gehele wereld.

Waar Gods ware Kerk — de enige Kerk van Christus — zich vandaag ook bevindt, zij zal *dat* evangelie prediken aan de gehele wereld, op alle continenten. Want wij zijn nu vlak bij het einde! Dat is het evangelie van de levende Christus! Het is het goede nieuws van het komende Koninkrijk van God om de gehele wereld te regeren. Het is het evangelie van de goddelijke regering. Zij leert de mensen zich te bekeren van opstand tegen die regering — van het overtreden van Gods wetten. Zij leert behoud door middel van de dood en opstanding van Jezus Christus: vergeving van zonden door Jezus' vergoten bloed, verzoening met God door Christus' dood, en behoud door zijn leven.

Deze Kerk heeft geen enkel deel aan de regeringen van deze wereld — haar leden zijn ambassadeurs, als in een vreemd land, van het Koninkrijk van God, dat spoedig alle menselijke regeringen van vandaag zal vernietigen en hun plaats zal innemen. Jezus bad voor zijn Kerk: „Heilige Vader, bewaar hen *in uw naam*, welke Gij Mij gegeven hebt, dat zij één zijn zoals Wij. Zolang Ik bij hen was, bewaarde Ik hen *in uw naam* . . . Maar nu kom Ik tot U . . . Ik heb hun uw woord gegeven en de wereld heeft hen gehaat, omdat zij niet uit de wereld zijn, gelijk Ik niet uit de wereld ben. Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor de boze. Zij zijn niet uit de wereld, gelijk Ik niet uit de wereld ben. Heilig hen in uw waarheid; uw woord is de waarheid" (Joh. 17:11-17).

Jezus heeft gezegd dat de ware Kerk *in de naam van God* de Vader zou worden bewaard. Twaalf keer wordt in het Nieuwe Testament de naam van deze enige ware Kerk genoemd als *de Kerk (gemeente) van God*. Het is Gods Kerk, en Jezus Christus is er het leidinggevende en krachtgevende Hoofd van.

In deze wereld worden de kerken genoemd naar bepaalde *mensen*, of naar het *systeem* dat door mensen is

ontworpen, of naar het soort regering dat *mensen*, in strijd met Gods Woord, hebben uitgedacht — of naar een belangrijke leerstelling die zij wensen te onderstrepen — of naar wat mensen ervan hopen te maken: allesomvattend, universeel of katholiek. Maar waar die ene ware Kerk zich ook bevindt, draagt zij de naam DE KERK VAN GOD. Maar dat is niet alles. Velen hebben zich Gods naam toegeëigend, maar zij verkondigen niet het Koninkrijk van God als zijnde de regering van God, waaraan we gehoorzaam moeten zijn — zij leren geen gehoorzaamheid aan

Jezus heeft gezegd dat de ware Kerk in de naam van God de Vader zou worden bewaard. Twaalf keer wordt in het Nieuwe Testament de naam van deze enige ware Kerk genoemd als de Kerk (gemeente) van God.

Gods wet (de Tien Geboden, inclusief het vierde), en geen bekering van het overtreden van deze heilige wet; zij leren niet dat wij nu verwekt kunnen worden in dat Koninkrijk (gezin) van God, en dat we, door een opstanding, in dat goddelijke gezin geboren kunnen worden. Die ware Kerk predikt dit wel, evenals de nu spoedige komst van Christus als Koning der koningen en Heer der heren om voor duizend jaar over alle naties te regeren. Niet in de hemel, maar hier op aarde (Openb. 5:10).

Er bestaat slechts één zo'n Kerk!

Deze doet het Werk van God. Het is, zoals Jezus heeft voorgezegd, een „kleine kudde”, vervolgd en veracht door de wereld. Maar in alle delen van de wereld heeft zij toegewijde, bekeerde,

volledig opgeleide, geordineerde dienaars, die bereid zijn u een bezoek te brengen, uw vragen te beantwoorden, u de Bijbel duidelijk te maken — *indien u erom vraagt!* Niemand zal u ooit bezoeken, tenzij u zelf daarom vraagt. Paulus bezocht de ouderlingen (dienaars) in Efeze van huis tot huis, maar met het oog op het algemene publiek zei Jezus: „Ga niet van het ene huis naar het andere” (Lukas 10:7).

Jezus noch Petrus noch Paulus noch enige andere oorspronkelijke apostel benaderde de mensen ooit om een persoonlijke druk tot bekering op hen uit te oefenen. God heeft ieder mens een eigen vrije wil gegeven. God dwingt iedereen zijn eigen beslissing te nemen, en de ware God zal u nooit dwingen u te bekeren.

Maar als u, uit eigen vrije wil, meer wilt weten over de Kerk die Jezus Christus heeft opgericht en waarvan Hij ook vandaag nog aan het hoofd staat — als u hier vragen over heeft — schrijf ons dan gerust om een persoonlijk bezoek. Misschien moet u er even op wachten, maar als u het vraagt en geduld hebt, zal er zeker iemand die door God is geroepen en opgeleid u komen bezoeken. En ik maak hier van de gelegenheid gebruik u aan te raden uw vragen te noteren, want ik heb in meer dan 50 jaar ervaring geleerd dat u ze anders vergeet.

Vele honderden, zelfs vele duizenden mensen zijn door dit Werk van God, door de wereldwijde radio-uitzendingen van *The World Tomorrow*, door *De Echte Waarheid* (die in vijf talen verschijnt), door de Schriftelijke Cursus van Ambassador College, en door onze andere gratis literatuur bekeerd en hun levens zijn veranderd. Sommigen die niet wisten dat zij met een van Gods eigen geroepen en toegewijde dienaars in contact konden komen, die hun vragen zouden kunnen beantwoorden, hebben zich bij een der kerken van deze wereld aangesloten. Bij de ware Kerk van God kunt u zich niet aansluiten: de Almachtige God *plaatst u erin*. Maar indien u vragen hebt betreffende de christelijke gemeenschap, doctrines of praktijk — of enige andere vraag over de Kerk of de Bijbel, schrijf ons dan beslist. Ga niet naar de kerken van deze wereld, sluit u bij geen ervan aan, voordat u de volle waarheid hebt gehoord en zorgvuldig volgens uw bijbel de feiten hebt afgewogen. Neem dan pas uw beslissing en doe wat God u toont te doen. □

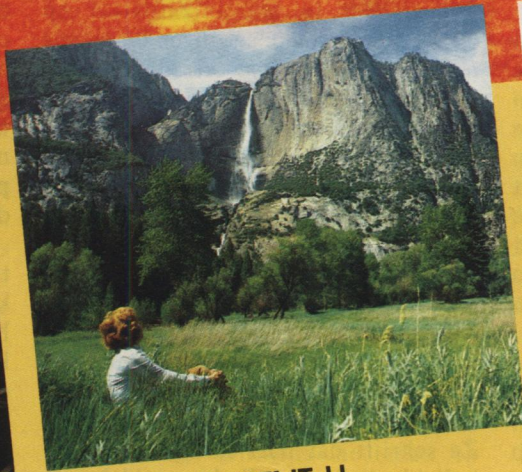
3 GRATIS BOEKJES verklaren HEEL WAT OVER HET LEVEN . . .

EN HOE ERVAN TE GENIETEN!

WIE SCHIEP DIT NU?

Is God een mythe? Kan het bestaan van God wetenschappelijk worden bewezen? Komt God tussenbeide in het menselijk bestaan? Het onthullende boekje *Bestaat God?* beantwoordt zulke vragen met zeer gedocumenteerd bewijs. Bewijs voor uzelf of God bestaat. Heus een heel bemoedigende en geruststellende waarheid.

WAARTOE BENT U GEBOREN?

Heeft het menselijk leven een doel? Heeft God de mens in de steek gelaten? Wat is Gods plan met de mensheid. En met u? De Bijbel is er duidelijk genoeg over. Hier is nu een fascinerend boekje dat de bijbelse waarheid onthult. Lees dit eens. Een heel inspirerend verslag over het overweldigende potentieel van de mens.

WAT IS SUCCES?

Waarom zijn er zo weinigen echt succesvol? Waarom al die armoede en ellende in de wereld? Wat is succes eigenlijk en hoe verkrijgt je het nu? Kijk eens wat de antwoorden op dit moeilijke probleem zijn. Er zijn zeven onveranderlijke regels of wetten voor succes en deze worden onthuld in *DE ZEVEN REGELS VOOR SUCCES* — een heel opmerkelijk boekje. Aan iedere wet wordt een apart hoofdstuk gewijd. Iedereen die echt succesvol is heeft deze principes gevolgd — u hoeft echt niet achter te blijven, ongeacht uw leeftijd, geslacht of huidige positie.

Schrijf naar het dichtstbijzijnde kantoor voor een zo spoedig mogelijke ontvangst van de door u aangevraagde publicaties. Geen kosten of verplichtingen uwerzijds. Zie adressen binnenzijde omslag (of het adres dat in de advertentie van een gratis boekje wordt vermeld).

Ierland

(Vervolg van pagina 22)

koning (William III) die een katholieke vorst (James II) versloeg. Deze slag wordt elk jaar op 12 juli door de protestanten uit Ulster herdacht. Dan gaan hun gedachten terug naar de dag dat de protestantse zaak zegevierde. Maar voor de katholieken is het de herinnering aan een nederlaag. Aldus wakkeren deze jaarlijkse herdenkingen de verbittering en de haat steeds meer aan!

Waarom geen vrede?

Op mijn reis door de Ierse Republiek zag ik een prachtig, vredig land. Ofschoon er nu en dan in Dublin relletjes zijn geweest, leven de mensen in dit land in harmonie met elkaar. In Galway zag ik jonge meisjes nog 's avonds laat rustig over straat lopen of fietsen, zonder ergens bang voor te hoeven zijn.

In Noord-Ierland echter kent men geen vrede. Waarom niet? Omdat de raciale, religieuze en politieke tegenstellingen dat verhinderen. Maar de Bijbel openbaart nog een andere, veel belangrijkere reden.

Toen God het oude Israel als zijn volk aannam, gaf hij dit volk een wet, als basis voor hun levenswijze (Deut. 32:45-47). Deze speciale kennis zou de Israëlieten tot een uitzonderlijk wijs en verstandig volk maken, in die mate zelfs dat andere volken er versteld van zouden staan en zeggen: „Waarlijk, dit grote volk is een wijze en verstandige natie... En welk groot volk is er, dat inzettingen en verordeningen heeft zo rechtvaardig, als heel deze wet, die ik u heden voorleg?” (Deut. 4:6, 8.)

De vele zegeningen die het oude Israel ten deel zouden vallen als het aan Gods geboden gehoorzaamde, staan vermeld in Leviticus 26. Let eens op één zegening in vers 6: „En Ik zal vrede in het land geven, zodat gij nederliggen zult, zonder dat iemand u opschrikt.” Indien echter het volk de weg van zelfzucht en afgunst zou gaan, dan zouden — aldus God — vervloekingen als een straf over de mensen komen: „Vervloekt zult gij zijn in de stad en vervloekt op het veld” (Deut. 28:16).

Dat is wat er vandaag in Ierland gebeurt! De mensen leven in angst. Het volk zucht onder een vloek omdat het een geestelijke wet heeft overtreden, die God reeds bij de schepping in

werking heeft gesteld: uw naaste liefhebben als uzelf. Sir Thomas More wist de geschiedenis van Ierland op rake wijze onder woorden te brengen: „Altijd heeft de vloek van tweedracht op dit land gerust.”

Voor elk gevolg bestaat een oorzaak. Deze „vloek van tweedracht” is het rechtstreekse gevolg van schending van de geestelijke wet die de intermenselijke relaties bepaalt en richtsnoer is voor menselijk gedrag. Deze wet leert hoe we overeenkomstig Gods weg moeten leven, en hoe we in vrede kunnen leven met onze naaste.

Ook woorden van de apostel Paulus zijn van toepassing op de Ierse terroristen: „Hun mond is van vloek en bitterheid vol; Snel zijn hun voeten om bloed te vergieten, verwoesting en ellende zijn op hun wegen, en *de weg des vredes kennen zij niet*” (Rom. 3:14-17).

De weg van vrede wordt ons geleerd door Gods wet. „Zij, die uw wet liefhebben, hebben grote vrede”, bad David tot zijn God (Psalm 119:165). Niet alleen had hij Gods wet lief en gehoorzaamde hij eraan, maar ook dwong hij door zijn soeverein gezag als Koning, Israel tot naleving ervan.

Om vrede in een land te hebben dient er een gevestigd gezag te bestaan om de wet in te stellen, straf op overtreding voor te schrijven en ervoor te zorgen dat wetsovertreders rechtvaardig, snel en consequent worden gestraft. Als de wet niet met kracht wordt uitgevoerd, zullen misdaad en geweldpleging toenemen, met als pijnlijke gevolg: wetteloosheid en terreur. Dat is in Noord-Ierland gebeurd.

Eerbied voor wet en orde — zo fundamenteel voor de Engelse levenswijze — is echter nooit een nationale karaktertrek van de Ieren geweest. Dit zegt ook de Ierse schrijfster Dervla Murphy in haar boek *A Place Apart*. Ze schrijft dat haar landgenoten veel individualistischer zijn ingesteld dan de Engelsen: „Het ligt niet in onze aard aan enigerlei gezag te gehoorzamen, enkel en alleen omdat dit er is.”

In de Ierse geschiedenis wemelt het van opstanden tegen het gezag, ongeacht of dit nu werd uitgeoefend door Deense, Engelse of Schotse overheersers. Iemand heeft de situatie beknopt aldus samengevat: „Onder ons systeem kun je het volk alleen maar regeren naar de mate waarin het geregeerd wenst te worden. En op dit moment willen grote groepen mensen in het

noorden — van beide partijen — niet geregeerd worden.”

Opstand tegen gezag

Een zodanige houding werd eind november gedemonstreerd door de acties van Ian Paisley, afgevaardigde voor Belfast in het Britse Lagerhuis en protestants dominee. Toen premier Margaret Thatcher in het Lagerhuis het plan besprak om een Anglo-Ierse Raad te constitueren, waarvan ook de premier van de Republiek van zuidelijk Ierland, Garret Fitzgerald, deel zou uitmaken, schold Paisley haar voor leugenaar en verrader uit. Vervolgens begon hij een actie om Noord-Ierland „onbestuurbaar” te maken.

De Bijbel gebiedt beide partijen: „Jaagt naar vrede met allen” en „Houdt vrede onder elkander” (Hebr. 12:14 en 1 Thess. 5:13). Een miljoen protestanten door bomaanslagen dwingen om tot een Verenigd Ierland toe te treden, is niet de weg naar vrede. En hetzelfde geldt voor het organiseren van protestantse moordenaarsbenden om tegen katholieke moordenaarsbenden te vechten. Al deze dingen leiden tot een sektarische burgeroorlog.

Hereniging van noord en zuid is niet de magische oplossing van de Ierse kwestie. Het probleem is hoe de bewoners een eiland onder vreedzame omstandigheden en in alle oprechtheid met elkaar kunnen delen. Waar het om gaat is: hoe kunnen mensen van uiteenlopende etnische oorsprong en met sterk verschillende religieuze en politieke ideeën in wederzijdse verdraagzaamheid met elkaar leven?

Alleen samenwerking — en geen tweedracht-zaaiende vijandigheid — kan tot sociale rust leiden. Als er van hereniging geen sprake kan zijn, dan kunnen noord en zuid het althans tot een gewoonte maken om waar het zaken van gemeenschappelijk belang betreft samen te werken. Men denke daarbij aan zaken als handel, openbare veiligheid en het gemeenschappelijk gebruik van energiebronnen. Maar zijn de politici wel bereid op die gebieden samen te werken?

Katholieken en protestanten zijn het er allen over eens dat een oplossing door een militair optreden niets zal uithalen. En een politieke oplossing die allen bevredigt moet nog altijd worden gevonden. Wat dan te zeggen van een religieuze oplossing? Aangezien men met een godsdienststrijd te maken heeft, is de enige manier om tot een

duurzame vrede te komen de religie erbij te betrekken. Zijn beide partijen bereid om in de Bijbel te zoeken naar een godsdienstige oplossing voor hun eigen gedrag — en voor hun gemeenschappelijke problemen?

Vredevorst

Hij die de fundamenten voor het ware christelijke geloof legde, kwam „om onze voeten te richten op de weg des vredes” (Lukas 1:79). Wat zei Hij als „Vredevorst” over de weg die vrede brengt?

In zijn „Bergrede” zei Jezus: „Zalig de vredevaardigen, want zij zullen kinderen Gods genoemd worden” (Matth. 5:9). Een ware christen zal alles in het werk stellen om vrede te brengen in zijn gezin en in de gemeenschap waarvan hij deel uitmaakt. Hij zal geen onderdak bieden of geld geven aan ongeacht welke onwettige paramilitaire organisatie. Evenmin zal hij leiders steunen en volgen die tweedracht, ontevredenheid en haat zaaien.

De Ierse schrijfster Dervla Murphy heeft opgemerkt dat het onjuist is te veronderstellen dat slechts een kleine minderheid van de noord-Ieren voor de onrust aldaar verantwoordelijk zou zijn. „Geen enkele samenleving zou zich ooit zo in de ellende kunnen werken als niet de meerderheid van haar bevolking erbij betrokken was — niet door daden, maar door woorden en een houding die tot haat, wantrouwen en wraakneming oproepen” (*A Place Apart*, p. 105).

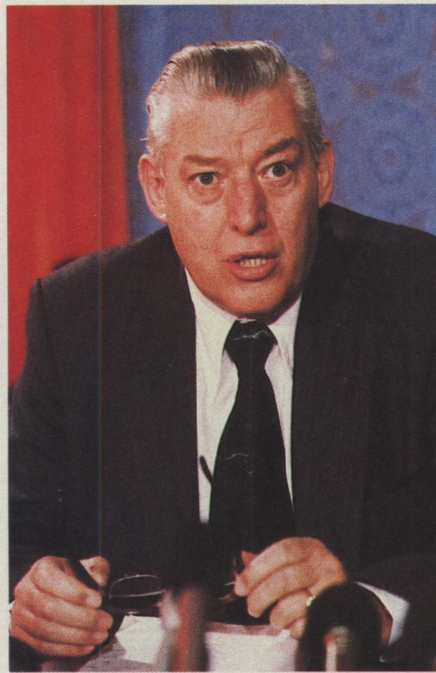
Als katholieken en protestanten het met elkaar uitvechten met behulp van stenen, brandbommen, vuisten en zelfs met vuurwapens, kunnen ze zoiets dan doen „in Jezus’ naam”? Een spreuk voor de wijzen zegt: „Het is een eer voor een man zich verre te houden van twist, maar elke dwaas barst los” (Spr. 20:3).

Een ware christen zal deze woorden van Christus ter harte nemen: „Een ieder, die in *toorn* leeft tegen zijn broeder, zal vervallen aan het gerecht. Wie tot zijn broeder zegt: Leeghoofd, zal vervallen aan de Hoge Raad...” (Matth. 5:22). Zelfs als anderen vijanden zijn die doodschieten en bommen laten ontploffen, kan er geen haat zijn in het hart van degene die Christus’ woorden gehoorzaamt.

Christus heeft ook gezegd: „Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen” (Matth. 5:44). Ware liefde is liefdevolle zorgzaamheid jegens anderen. Het is een houding van delen,

helpen en geven. Waar zijn in Ierland de ware christenen met een dergelijke liefde?

Werkelijk christen zijn vergt een levenswijze die is gefundeerd op liefde, hulpvaardigheid, verdraagzaamheid en eerbied voor anderen en hun eigendommen. Te veel Ieren zijn verstrikt geraakt in een leven dat wordt gekenmerkt door vooroordeel, haat, discriminatie, wrok en in sommige gevallen zelfs moord en doodslag.

M. Philippot — Sygma

Ian Paisley, afgevaardigde voor Belfast in het Britse Lagerhuis, is een politieke sleutelfiguur in het door oorlog verscheurde Noord-Ierland.

Waar geweld begint

Men heeft weleens, terecht, gezegd: „Ierland heeft teveel godsdienst, en te weinig christelijkheid.” Er heerst in Noord-Ierland te veel haat en te weinig liefde. Dikwijls ziet men op straat jonge kinderen met van haat vertrokken gezichten, die smerige scheldwoorden schreeuwen tegen Britse soldaten of tegen mensen van een ander geloof.

Thuis al leren ze sektarische haat en vooroordeel, die dan in de maatschappij nog worden aangewakkerd. De houding van de ouders wordt door hun kinderen nagevolgd. Ook is bewezen dat zinloos geweld zijn oorsprong vindt in het gezin, waar kinderen maar al te vaak tot het plegen van wreedheden worden opgevoed.

Wat is er dan aan de hand met het gezin?

„Iedereen... kan bevestigen dat in het doorsnee gezin de liefde ontbreekt; men vindt vooral in de grote gezinnen slechts weinig fysieke genegenheid. Slechts zelden worden meningsverschillen op een redelijke manier uitgesproken en opgelost. In de meeste gevallen draaien twistgesprekken uit op handgemeen. In honderden, misschien wel duizenden gevallen bereikt de geweldpleging een crimineel niveau” (Thomas J. O’Hanlon, *The Irish*, p. 216).

De oplossing van de Ierse kwestie vraagt voor alles veranderingen in de opvoeding van de kinderen, het onderwijssysteem en het godsdienstondericht. Een goede scholing op al deze gebieden is een absolute voorwaarde, wil men tot een vreedzame oplossing komen.

Maar wat bovenal nodig is: een verandering in het hart van de mensen. James Calahan, voormalig procureur-generaal van Ierland, heeft in het Lagerhuis verklaard: „De grens waarop we ons moeten richten is die tussen hart en hoofd van de noord-Ieren.”

Toch zal er vrede komen

Ofschoon er nog steeds geen spoor van een vreedzame oplossing aan de horizon te zien is — omdat de weg die tot vrede leidt niet wordt betreden — zal er toch een vreedzame wereld van morgen komen en wel in de tijd dat Christus’ heerschappij hier op aarde zal worden gevestigd en ons vrede zal brengen. U kunt hierover lezen in ons gratis Engelstalige boek *The Wonderful World Tomorrow — What It Will Be Like*.

De Ieren dromen van de dag waarop de oude, afschuwelijke haat zal zijn vergeten. Ze dromen van een tijd dat eenheid en vrede in hun land zullen heersen en ze veilig en gelukkig kunnen leven. De profeet Jesaja leert dat deze droom werkelijkheid zal worden als Christus Koning zal zijn: „Zie, een koning zal regeren in gerechtigheid... dan woont het recht in de woestijn en de gerechtigheid verblijft in de gaarde. En de vrucht der gerechtigheid *zal vrede zijn*, de uitwerking der gerechtigheid rust en veiligheid tot in eeuwigheid. En mijn volk zal in een verblijf des vredes wonen, in veilige woningen, in oorden van ongestoorde rust” (Jes. 32:1, 16-18).

Dan zal eindelijk de dag zijn aangebroken „when Irish eyes are smiling”. □

WIE IS „HET BEEST”?

Is het zevenkoppige „Beest” van Openbaring een toekomstige, mysterieuze, superwereld dictator? De Antichrist? Een regering? Of een kerk? De plagen van Gods toorn zullen met volle kracht worden uitgegoten op een onachtzame, Godvergeten wereld die dit mysterieuze „Beest” naloopt en op een zorgeloos, onverschillig christendom! Ons gratis boekje *De sleutel tot het boek Openbaring* onthult de Bijbelprofetieën over dit „Beest” en tevens het verloop van de ophanden zijnde eindtijdgebeurtenissen. Schrijf vandaag nog aan Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH Utrecht, Nederland.

De sleutel tot
het boek
Openbaring

VERZOEK OM LECTUUR/ADRESWIJZIGING

Kruis aan:

- Zend mij de volgende lectuur: _____
- Adreswijziging: _____
- Nieuwe abonnee:
Schrijf hieronder het nieuwe adres:

Naam _____

Straat _____

Postcode/plaats _____

Land _____

Knip uit en zend dit samen
met het adresstrookje
naar:

De Echte Waarheid
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)

De Engelstalige uitzending THE WORLD TOMORROW

Radio. Radio Luxemburg, 208 meter, of 1440 Khz, iedere zondagavond om 19.30 uur over heel West-Europa.

Televisie. R.T.L., in heel België, via de kabel, iedere vrijdagavond om ongeveer 23.00 uur, na het programma van R.T.L. zelf.